

Lord Lister

genaamd De groote Raffles Onbekende.

No. 50

Beursroovers.

10 cents.
België 25 cent.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER“, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

BEURSROOVERS.

EERSTE HOOFDSTUK.

Vader en zoon.

De bankier Eduard Schreiber verliet den stoel aan zijn schrijftafel, sloot met een zenuwachtige beweging een zware ijzeren geldkist en ging naar het wijd openstaande venster van de studeerkamer zijner villa in het Grünewald, bij Berlijn.

Op zijn energiek gelaat, dat omlijst werd door een donkeren puntbaard, lag een verdrietige trek, een uitdrukking van innig zieleleed.

Hij kruiste de armen over den rug, zette zijn borst uit door eenige keeren diep adem te halen en keek met starende blikken naar het bosch, op eenigen afstand van zijn villa gelegen.

Een prachtige zomeravond daalde over het aardrijk neer en tooverde verrukkelijke tinten op het groen der boomen.

Zachtjes wiegelden zich de donkergroene kruinen der pijnboomen in het avondwindje, dat heerlijke koelte bracht na den warmen zomerdag.

Van de bosch- en straatwegen drong het geluid van het nimmer rustende verkeer vaag, als de ver verwijderde branding der zee, tot hem door.

Raffles 50.

De koele schaduw van het bosch had duizenden naar zich toe gelokt en schertsende, lachende en zingende groepjes hadden zich aan den oever van het meer op het zachte mos neergevlid.

Dat geluid, het lachen en zingen der menschen deed hem terugdenken aan den tijd, toen hij als jonge man zonder betrekking, met eenige spaarpenningen in den zak, eveneens door het bosch dwaalde en met van geluk schitterende oogen lachte, zong en schertste.

Toen hij vol hoop en toekomstplannen aan geen ellende dacht en de wereld met overmoedigen blik bekeek.

Zijn optimisme werd nog aangewakkerd door taaie energie en ook toen reeds had in hem geleefd de behoefte om zijn medemenschen met het verdiende geld zooveel mogelijk wel te doen en gelukkig te maken.

Dit had hem een bijzondere, onoverwinnelijke kracht verleend.

Nimmer was hem iets mislukt. Nimmer had zijn optimisme hem bedrogen.

Het geld, dat hij heden weggaf, verdiende hij den volgenden dag in dubbele hoeveelheid

terug en op zeer jeugdigen leeftijd reeds stond hij aan het hoofd van groote ondernemingen.

Het bankierskantoor, dat hem toebehoorde, stond bekend als het meest solide in het Duitse Rijk.

Hard en onwrikbaar, zonder eenige aarzeling, bestreed hij zijn tegenstanders, om met het moeilijk verdiende geld op vorstelijke wijze de behoeften der armen te lenigen.

Door duizenden werd hij gezegend, maar even zoovelen balden de vuisten alleen bij het noemen van zijn naam.

In zijn particuliere leven betrachtte hij de grootst mogelijke eenvoudigheid.

Conversatie hield hij er bijna niet op na. Als hij van zijn kantoor thuiskwam, verlangde hij naar rust. Zoo kwam het, dat hij bijna een vreemde was in zijn eigen omgeving. Niemand kon erop bogen, zijn vriend of intieme kennis te zijn.

Men wist, dat zijn eerste vrouw de dochter was geweest van een armen portretschilder, van zijn tweede vertelde men, dat zij een arm meisje was uit Berlijn.

Door het doffe geluid der naar de stad terugtrekkende rijtuigen en auto's klonk op dit oogenblik duidelijk een luid hoornsignaal, dat eenige malen herhaald werd, waaruit bleek, dat het naderkwam.

Onwillekeurig kromp de gestalte van den bankier even ineen. Het was alsof dit geluid hem lichamelijke pijn veroorzaakte.

Eenige seconden verliepen en toen klonk de hoorn opnieuw. Brutaal, luid, alles overstemmend, als een uiting van trotschen eigenwaan.

Hij kende dit geluid.

Dat was de auto van zijn zoon Frans.

Weldra weerklonk in de oprijlaan het zachte gedreun van den motor, waarboven het lachen van verschillende vrouwenstemmen uitklonk.

Een harer riep:

„Blijf niet te lang weg, Fransje!”

Een andere:

„Kom gauw terug. Wij hebben honger!”

Hierop antwoordde een harde, min of meer afgeleefde stem met nasalen klank:

„Ja hoor, het zal niet lang duren, de oude is blij, als hij mij weer kwijt is. Je hoeft den motor niet uit te schakelen, wij vertrekken dadelijk weer”.

„Geef ons wat sigaretten, Fransje!” klonk een hooge vrouwenstem.

„Hier! Tot straks!” riep de mannenstem terug.

Bankier Schreiber, die alles met gefronst voorhoofd gehoord had, begaf zich nu naar zijn schrijftafel, draaide de daarop staande elektrische lamp op en ging zitten.

Zenuwachtig streek hij eenige keeren over

zijn korten puntbaard en legde een donkerbruine portefeuille voor zich neer.

Hij wist, dat hij die aanstonds noodig zou hebben.

Er verliepen eenige minuten; toen opende een bediende de deur, om een mageren jongen man van middelbare lengte, gekleed in een lichtkleurige, Engelsche overjas en grijzen vilt-hoed, binnen te laten.

Het elektrische licht bescheen zijn gelaat, waaraan frischheid geheel ontbrak. De oogen stonden vermoeid, een kleine, kortgeknipte knevel bedekte de bovenlip en een spottende, minachtende trek lag om de hoeken van den mond.

Er was niet veel menschenkennis toe noodig om het karakter van dezen man als een opengeslagen boek voor zich te zien.

Hoewel het gelaat niet van een zekere intelligentie ontbloot was en het ook in andere opzichten op dat van den aan zijn lessenaar zittenden bankier geleek, was het verschil toch opvallend en groot.

Het miste alle degelijkheid en verraadde een leven van plezier-maken en uitgaan. De kleeding was lichtkleurig, opdringerig en fatterig, de man die er in stak, verlopen, afgeleefd en ofschoon jonger in jaren dan den bankier, veel vermoeder.

Langzaam kwam hij nader, hief in onberispelijke clubhouding zijn rechterarm in een scherpen hoek op en reikte zijn vader de grijsgehandschoende rechterhand. Koket liet hij daarbij den om den pols bevestigden, breedgouden armband zien.

„Goedenavond, papa!” zei hij geaffecteerd.

Bankier Schreiber scheen de hem aangeboden hand niet te zien, daar hij druk bezig was, eenige papieren op de schrijftafel te ordenen. Na een kleine pauze antwoordde hij:

„Goeden avond, mijn zoon!”

Hij legde een bijzonderen nadruk op dit laatste woord en vervolgde:

„Neem plaats!”

Schreiber Jr. ging met een nonchalante beweging zitten, legde zijn hoed op de schrijftafel en zei:

„Heb niet veel tijd, papa. Hebt gij het geld klaar liggen? Ik wou graag zoo spoedig mogelijk verder. Ik ben u toch geen aangename gast. Hoe gaat het uw vrouw — mijn bekoorlijke jonge stiefmoeder?”

Zijn vader richtte zich op en er kwam op zijn gelaat een uitdrukking alsof hij ervan walgde, dat de naam zijner vrouw door zijn zoon werd genoemd.

„Wij zullen particuliere aangelegenheden laten rusten en onze zaken afhandelen”, zei hij scherp.

„Aangenaam!” antwoordde de zoon, onverschillig.

„Je bent dus sinds twee weken meerderjarig,” ging de vader voort, „en hebt mij op dien dag een brief geschreven, dien ik, als koopman brutaal, aanmatigend en onbeschaamd noem en als vader zeer gemeen en schurkachtig. Je verlangt je moederlijk erfdeel, zooals het testament omschrijft, uitbetaald te hebben.

„Ik heb helaas het recht niet, je het door mij zuur verdiende vermogen te onthouden”.

„Zuur verdiend? Door u? In hoeverre, papa?” viel zoon lief uit. „Wat hebt gij te maken met het vermogen mijner overleden moeder?”

„Je vroeg gestorven moeder was mijn teerbeminde vrouw. Leg niet zooveel nadruk op de woorden „mijn moeder”, alsof ik niets voor haar was geweest.

„Wat nu de uitdrukking „door mij zuur verdiend” beteekent, wil ik je dat wel uitleggen. Het vermogen van je moeder bedroeg vijftig mille.

Dat geld bracht zij niet mede als huwelijks-gift, want haar ouders waren arm, maar werd door mij onmiddellijk na ons huwelijk op haar naam overgeschreven en sedert dien tijd als haar particulier vermogen door mij afzonderlijk beheerd. Ik heb dat bedrag steeds geheel gescheiden gehouden van de andere gelden, waarover ik het beheer had, omdat ik wilde, dat zij, als mij ooit iets overkwam, de beschikking zou hebben over een eigen kapitaal. Zij is helaas eerder heengegaan dan ik en heeft het nimmer noodig gehad.

„Door voorzichtige, gelukkige speculaties wist ik het vermogen tot aan haar dood tot een hoogte te brengen van achtmaal honderd-duizend Mark.

„Nu zal je mijn uitdrukking zeker voldoende duidelijk zijn.

„Ik verdiende het geld, niet je moeder. Ik zou je nog méér kunnen zeggen, maar het lust mij niet.”

Schreiber junior schoof herhaaldelijk op zijn leeren stoel heen en weer en zei ten slotte:

„Nu ja, papa. Dan hebt gij, als haar bankier, bijzonder geluk gehad. Maar gij kunt mij er toch geen verwijt van maken, dat ik van mama zooveel money erf!”

„Nee, dat doe ik ook niet. Maar ik vind je eisch om je het geld dadelijk uit te betalen, zeer aanmatigend.”

„Waarom? Het is nu immers mijn geld en door u slechts bewaard. De rest kan u, dunkt mij, koud laten.”

Zijn vader zweeg eenige seconden, voordat hij op scherpen, korten toon antwoordde:

„Nee!

„Dat doet het mij niet. Dat kan mij niet koud laten!”

„Niet?” vroeg Schreiber Junior. „Dat is mij niet duidelijk.”

De bankier keek zijn zoon even scherp door

zijn half toegeknepen oogleden aan en zei toen:

„Ik weet bijna zeker, dat je heel goed begrijpt dat ik bedoel. Je kunt mij niet wijs maken, dat je geheel onkundig bent van den stand van mijn zaken. Maar niettemin wil ik mij de moeite geven je de zaak nog eens heel duidelijk uit te leggen.

„Het geld van je moeder is in mijn zaak betrokken. Ik had het volste recht om dat te doen, want ik verdiende het vermogen. Je zult heden over drie weken het geld ontvangen en je tot zolang tevreden moeten stellen met een som van honderdduizend.

„Het is mij op het oogenblik onmogelijk om, zonder zeer groote verliezen te lijden, het geld uit de zaak te nemen.”

Schreiber Jr. trommelde nerveus met de vingers op den rand der schrijftafel. Hij richtte zijn slap, gebogen bovenlijf een weinig op, als om zich een energieke houding te geven en zei:

„Nee, papa, daarop kan ik, hoezeer het mij ook spijt, niet ingaan. Gij weet, dat ik deelgenoot ben geworden van de kassiersfirma Felix en Co. en morgen in de zaak word opgenomen. Ik zou niet weten, waarom ik u het genoegen zou moeten doen, het mij van rechtswege toekomende nog drie weken onder uw berusting te laten.

„Nee, geef mij het geld en de zaak is tus-schen ons afgedaan. Zaken zijn zaken. Ieder heeft zijn eigen geld noodig.”

„Zeer zeker,” antwoordde de bankier. „En ik geloof, dat jij bijzonder gewichtige redenen hebt om op het verkrijgen van dit geld aan te dringen. Ik geloof niet, dat ik mij vergis, als ik beweer, dat jij er door je relaties met Felix en Co. juist toe wordt gebracht om op deze wijze tegen mij op te treden.

„Men heeft je zeer handig als werktuig gebruikt om de speculatie van Felix en Co. te laten gelukken. Maar mijn naam is helaas ook de jouwe.”

Schreiber Jr. glimlachte spottend, haalde zijn gouden sigarettenétui uit zijn zak, klapte het eenige keeren open en dicht en nam er eindelijk een sigaret uit.

„Gij staat zeker wel toe, dat ik rook,” vroeg hij.

„Ga je gang,” antwoordde de bankier.

Hij stak de sigaret op, deed eenige trekken, blies den rook in kleine wolkjes voor zich uit en zei:

„Zeker! — wat gij zegt, is juist. Ik ben god-dank een veilige haven binnen gezeild. En ik zou u den goeden raad willen geven om uw zaken zoo spoedig mogelijk te regelen en ook deelgenoot te worden van onze firma. Het is altijd verstandig, intijds maatregelen te nemen.”

Bankier Schreiber nam zijn zoon met scherpen blik op en antwoordde:

„Vergis je maar niet. Tot dusverre ben ik nog geen speelbal van wien dan ook geweest en die geheele speculatie komt mij voor als een onbezonnen waaghalzerij.

„Het is belachelijk, wat ik vandaag ontrent jelui plannen op de beurs hoorde!

„Een Centraal-Afrikaansche bank!

„Een spoorweg door Centraal-Afrika van Harrar tot aan Timboektoe en Duitsch-Zuidwest-Afrika aan te leggen en daarvoor het geld van onze Deutsche markt te gebruiken.

„Ik geloof geen enkel woord van jelui bedriegelijke voorspiegeling betreffende kolen, goud, ijzer en katoen, die jullie daar aan die spoorlijn zult vinden!

„Bewijs eerst het werkelijke bestaan van deze dingen, dan wil ik helpen, deze goederen ter beschikking van de wereld te stellen.

„Maar op deze manier — bah! De berichten en mededeelingen van betaalde agenten kunnen mij niet misleiden.”

„Maar het kapitaal, *mon cher papa*,” viel de zoon hierop in, „Afrika-aandeelen zullen binnen weinige weken een fabelachtigen koers bereiken en”

Zijn vader stond bruusk op en viel hem op uitdagenden toon in de rede:

„Juist! Daar zit de kneep! Bedriegerij op groote schaal, zooals onze geldmarkt ze in jaren niet heeft gekend!”

Hij kwam bij die woorden dichtbij zijn zoon staan en zijn oogen hadden een strenge, maar tegelijk humane uitdrukking, toen hij vervolgde:

„Frans, laat je er niet mee in. Blijf eerlijk en doe onzen naam niet de schande aan, die zelfs door een kogel niet meer kan worden uitgewischt. Verbreek je contract met die beursroovers.”

Frans Schreiber nam deze woorden van zijn vader op als een rechtstreeksche belediging.

Ook hij stond op, nam een uitdagende houding aan en antwoordde:

„Het heeft werkelijk geen doel, papa, om er verder over te redeneeren. Uw opvattingen mogen overeenkomen met uw leeftijd — wij, jongeren, houden er andere principes op na.”

„Wat verstaat gij onder eerlijke zaken?”

„Nonsens, om zaken doen in één adem te noemen met eerlijkheid.

„Omdat gij, ouderen, met hoogstens tien procent werkt en wij met duizend, blijft toch de grondgedachte dezelfde en die is voor u evengoed als voor ons: geld te verdienen door geld van anderen.”

„Maar dan toch tenminste op eerlijke grondslagen. Met gefantaseerde projecten houden wij ons niet bezig,” verdedigde zich de bankier.

„Omdat gij het niet begrijpt: de tegenwoordige tijd alleen weet op deze manier te werken. Fantasie is de basis van elke speculatie!” ging de zoon voort.

„De speculatiemarkt werkt alleen met den geest, zonder eenige werkelijkheid. De fantasie werkt met in de lucht zwevende millioenen en bepaalt den koers. Zonder haar zou er geen vooruitgang zijn in de wereld. De dommen, die dit niet inzien, moeten plaats maken voor de intelligenten!”

„Dus: leve het bedrog!” riep Eduard Schreiber uit. „Een krankzinnige filosofie, die men je heeft ingepompt. Als je moeder dat. . . .”

Van buiten klonk opeens een waarschuwend hoornsignaal van de wachtende auto, ieder woord onverstaanbaar makend.

Frans Schreiber Jr. kuchte en nam zijn hoed op, en zei:

„Mijn tijd is beperkt, papa. Laat ons eindelijk de zaak afdoen en onzen tijd niet verspillen met mooie woorden.”

„Je weet mijn antwoord,” zei de vader. „Over drie weken ligt het geld bij mijn kassier voor je gereed.”

„Voor den dui. . . .” wilde Frans Schreiber uitvallen, doch hij beheerschte zich en zei:

„Nee! Ik wacht niet langer. Reeds een week geleden had ik recht op het geld. Gij hadt het geld zonder mijn toestemming niet in uw zaak mogen laten.”

„Jij bent een mooi product van de groote wereld geworden!” verweet zijn vader.

„Als mijn ideeën en opvattingen u niet bevallen,” ging de zoon voort, „dan hadt gij u vroeger om mij moeten bekommeren. Een ouderhuis hebt gij mij niet gegeven en ik sta bijna als een vreemde tegenover u. Ik handel op het oogenblik meer met den bankier van mama dan met mijn vader en. . . .”

Hij zweeg even om het volgende met meer nadruk te kunnen zeggen:

„Alle inschikkelijkheid, die ik den bankier mijner moeder kan bewijzen, is — dat ik — dat ik — hm, de mij van rechtswege toekomende gelden onder uw berusting wil laten, maar uitbetaling verlang in gelijkwaardige papieren!”

Een onverstaanbaar geluid kwam over de lippen van den vader; hij hief zijn hand op, alsof hij den belediger wilde neerslaan, maar een seconde later liet hij de hand weer zinken. Een droeve, smartelijke glimlach verscheen op zijn gelaat, hij nam de op de schrijftafel liggende portefeuille, opende deze en nam er verscheidene pakketten geldswaardige papieren uit en zei:

„Frans, voordat je dit geld aanneemt, vraag ik je, of je werkelijk zulk een slecht mensch bent geworden, dat je in staat bent om je vader tot — misdadiger te maken.”

Zijn zoon zweeg en beet nerveus op zijn sigaret. Daarop wierp hij ze in de koperen aschbak, die op de schrijftafel stond en zei:

„Praat toch niet zulk een nonsens. Als wij, geldmensen, al onze handelingen door uw sentimenteel gekleurden bril bekeken, zouden we nooit zaken kunnen doen. Gij zult voor de gedeponeerde stukken, die gij mij heden geeft en die misschien uw eigendom niet zijn, immers reeds binnen drie weken dekking hebben. Gij wildet mij dan mijn geld immers uitbetalen en in dien tusschentijd zal de eigenaar of eigenares u wel niet lastig vallen. Uw goede naam is voldoende waarborg”.

„Er is hier voor mij op het oogenblik geen sprake van dekking,” zei de bankier, „het geldt alleen de handelwijze en als je op betaling aandringt, maak je mij in mijn eigen oogen voor mijn geheele leven tot een schurk.”

„Het is het geld van weduwen en weezen van de stad Charlottenburg, dat deze stukken vertegenwoordigen. Frans, ik, je vader, verzoek je mij dit niet aan te doen”.

Hij ademde zwaar en hield het hoofd gebukt, alsof een zware last hem neerdrukte.

„Ik kan mij uw sentimentaliteit niet aantrekken, papa, hoezeer het mij ook spijt,” luidde het antwoord. „De weduwen en weezen komen eerst in aanmerking, als u haar de rente niet meer kunt betalen. Die kunnen gemakkelijk eenige dagen wachten, ik niet. Ik moet morgen den eersten termijn betalen, ik verzoek u dus — mij de stukken te geven”.

Een harde uitdrukking kwam op het gelaat van den vader. Hij rekte zijn forsche gestalte uit, wierp zijn zoon de geldswaardige papieren toe en zei:

„Goed, je hebt het zoo gewild!

„Hier is het bedrag. Ik was erop voorbereid. Tel het na en witteer.”

Hij sprak zeer langzaam en zijn stem had een vreemden klank. Het was, alsof een viool heel zacht het innigste zieleleed van een menschenhart vertolkte.

Terwijl zijn zoon onverschillig de papieren nakeek, stond de vader bij het venster en keek naar buiten.

Hij luisterde en de heerlijke zomeravond deed hem een oogenblik zijn omgeving vergeeten.

Hij schrikte op, toen de geaffecteerde stem van zijn zoon hem toeriep:

„De zaak klopt, papa en ik accepteer de obligaties der stad Charlottenburg als gelijkwaardig aan de staatseffecten van mama. Geef mij een kwitantieformulier. Ik heb werkelijk haast. Mijn dames zullen ontstemd zijn.”

Een bitter lachje verscheen op het gelaat van zijn vader:

„Dames? — Gebruik je dat woord zoo lichtzinnig? Schepsels als die dames ontstelen jou

je ziel en lichaam, je eer en vermogen! Uit welke kroeg komen zij?

„Maar bah! Wat bekommer ik mij na het voorgevallene van heden nog om jou.

„Hier is de kwitantie, ik had ze al geschreven”.

Hij schoof zijn zoon het papier toe, doopte een pen in den inkt en Frans Schreiber Jr. zette er zijn naam onder, zonder den inhoud van het formulier eerst te lezen.

Daarop nam hij zijn hoed, vatte de portefeuille onder den arm en wendde zich naar de deur.

Bij den drempel riep hij zijn vader een kort „goeden avond” toe.

Deze stond midden in de kamer met gekruiste armen en keek hem na met een eigenaardige uitdrukking in de oogen en op het gelaat.

Even daarna klonk het gepuf van den motor der buiten wachtende auto duidelijker, een hoornsignaal weerklonk en de auto reed weg, terwijl de luid opklinkende stemmen uitstierven.

Bankier Schreiber ging nu met langzame, zware, vermoeide schreden naar zijn schrijftafel, keek met weemoedige blikken naar het portret zijner overledene vrouw en sprak, alsof de doode hem kon verstaan:

„Lotte — dat, dat was de zoon van ons beiden. Lotte — vergeef mij, ik — ik heb het zoo niet gewild.”

Een floers kwam voor zijn oogen, liefkoozend streek hij met de hand over het portret en plotseling vielen eenige warme, zware druppels op zijn hand.

Hij ging zitten, legde zijn hoofd op het portret en weende lang.

Langzaam kropen de schaduwen, die in de donkerste hoeken van het vertrek schemerden, omhoog en hulden de kamer in de steeds dichter wordende duisternis. Maar de man aan de lessenaar merkte het niet. Zijn geheele leven trok in die oogenblikken aan zijn geestesoog voorbij. Hij herinnerde zich alles tot zelfs de nietigste voorvallen, welke geleid hadden tot het oogenblik van heden.

Zijn scherp verstand en zeldzaam goed geheugen kreeg toen in het duister van het vertrek meer en meer de overhand op zijn gevoel en toen hij opstond om licht te maken kon men zien, dat hij zijn strijd gestreden had en gereed was om opnieuw in het zadel te stijgen en het dreigende gevaar het hoofd te bieden.

Want dat er een gevaar dreigde, een gevaar, zoo groot als hij nog nimmer in zijn tot dus verre succesvolle leven onder de oogen had behoeven te zien, daarvan was hij innerlijk overtuigd.

Hij ging wederom achter zijn lessenaar zit-

ten en trok uit een der laden een klein kasboek te voorschijn. Weldra was hij in ingewikkelde berekeningen verdiept. Op eens echter hief hij het hoofd op. Er scheen hem een gedachte in te vallen.

Nog even aarzelde hij, toen klapte hij het boek, waarin slechts cijfers en niets dan cijfers stonden dicht.

Nu nam hij een vel groot formaat schrijfpapier en begon een brief te schrijven. Bladzijde na bladzijde schreef hij vol. Naam anderhalf uur had hij noodig om zijn gedachten op papier te zetten, toen legde hij met een zucht de pen neer, las den brief nog eens over, bracht hier en daar een kleine correctie aan en sloot hem eindelijk in een groote enveloppe, waarop hij met zijn fraaie, duidelijke hand het adres schreef:

Lord William Aberdeen,
Regentspark 14
Londen E. C. England.

Het was aan dezen invloedrijken en schatrijken man, dat hij onmiddellijk na het voorvallene met zijn zoon, had gedacht.

Hij had den Engelschen Lord, die een onvergetelijken indruk op hem had gemaakt, nimmer kunnen vergeten. Zij hadden met elkaar kennis gemaakt tijdens een tochtje door de Dolomieten en te midden van die onbeschrijflijk woeste en onherbergzame natuur hadden die twee hoogstaande karakters elkaar gevonden en elkaar als intuïtie leeren begrijpen.

Het leven van Lord William Aberdeen was aan liefdadigheid gewijd, die hij op bijzonder eigen aardige wijze uitoefende. Zijn inzichten en ideeën in de huidige maatschappij waren zoo helder en klaar en tegelijk zoo vernietigend, dat Eduard Schreiber in hem zijn meester moest erkennen. Ook hij verhaalde van zijn leven en werken, waarbij de Engelschman, de koele, flegmatieke Brit zijn handen had gegrepen en die had gedrukt, terwijl er in zijn koele, grijze, doordringende oogen een traan had gepareld.

„Zooals gij zijt,“ had hij gezegd, „heb ik nog zelden iemand op de wereld ontmoet, ofschoon ik vele landen bereisd en duizenden personen gesproken heb. Gij hebt mijn volle sympathie en indien er ooit een oogenblik mocht aanbreken, waarin gij mijn hulp mocht noodig hebben, schrijf mij dan onmiddellijk. Ik ben steeds met mijn geheele persoon en vermogen tot uw dienst.“

Deze woorden had Eduard Schreiber zich in deze moeilijke ure zijns levens, nu hij zich voorbereidde op een strijd op leven en dood tegen zijn eigen zoon, herinnerd. En in de vol-

heid van zijn gemoed, nu de wond zoo even door zijn zoon geslagen, nog tintelde en schrijnde, had hij den Engelschen filantroop geschreven en een bede geslaakt om hulp. Hij voelde dat hij die van den koelen, sterken Brit noodig had, noodiger nog dan hij zich zelf wilde bekennen.

Toen de brief gepost was, voelde hij zich aanmerkelijk kalmer worden en hij sliep dien nacht uitstekend.

Den volgende ochtend was hij reeds vroeg op zijn kantoor en hij werkte den geheelen dag onverdroten aan één stuk door. Hij gevoelde zich een veldheer, die zijn troepen voor den slag inspecteert. Al zijn reserves verzamelde hij om zich heen en toen hij eindelijk omstreeks zes uur naar zijn woning ging, stonden zijn vooruitzichten hem klaar en duidelijk voor den geest.

Maar rust was voor hem dien dag nog niet weggelegd, want nauwelijks was het diner, dat hij aan de zijde van zijn jonge vrouw had gebruikt, afgeloopen of een kamerdienaar kondigde het bezoek aan van een vreemdeling, die geweigerd had zijn naam op te geven en er alleen bij had laten zeggen, dat hij voor particuliere aangelegenheden kwam.

Een oogenblik aarzelde de bankier om den bezoeker te ontvangen, maar daarna kwam zijn goede hart boven en hij begaf zich naar de zijkamer, waar hem een groote verrassing wachtte.

In plaats van op den ontvangen brief te antwoorden was Lord William Aberdeen per vliegmaschine naar Berlijn gekomen om persoonlijk de zaken met den bankier te bespreken.

Geruimen tijd duurde dit gesprek en eerst laat in den nacht namen beide mannen met een handdruk afscheid van elkaar. Toen echter straalde het gelaat van Scheiber in het bewustzijn van een zekere overwinning.

Nog dienzelfden nacht vloog Lord Aberdeen per vliegmaschine naar zijn land terug. Die man moest een lichaam en ziel van ijzer en staal hebben, want zonder zich een oogenblik rust of slaap te gunnen, kwam hij den volgende dag tegen het krieken van den ochtend in zijn fraaie villa aan, wekte zijn secretaris Charles Brand, had een langdurige bespreking met den jongen man en begaf zich, na een eenvoudig ontbijt, pas ter ruste, nadat hij had gezien, dat een aanvang was gemaakt met de uitvoering van zijn bevelen.

Gedurende den slaap was deze bijzondere man geen oogenblik uit de gedachten van bankier Schreiber. Zelfs in zijn droomen zag hij het fraaie regelmatig besneden gelaat met de doordringende, grijze oogen, die nu en dan als gesmolten metaal konden gloeien, voor zich

en hij zegende den dag waarop hij dezen bijzonderen mensch had leeren kennen.

Toch wist bankier Schreiber niet wie hij tot vriend had. Hij wist niet wat de lezers van deze verhalen reeds lang weten, namelijk dat zich onder den naam Lord William Aberdeen een geheel anderen man verborg, een man, die door de politie van alle landen der oude en nieuwe wereld reeds lange jaren gezocht werd en op wiens aanhouding een groote som gelds was gesteld.

Er bestond echter niet veel uitzicht, dat deze som gelds ooit zou worden verdiend. Want Lord William Aberdeen, die niemand anders was dan Lord Edward Lister, die onder den aangenomen naam John Raffles zijn daden bedreef en aldus de schrik was geworden van iedereen wiens geweten niet geheel zuiver was, of wiens rijkdommen op niet geheel onberispelijke wijze waren verkregen, was veel slimmer dan de slimste politie-beambte. Hij had onuitputtelijke middelen tot zijn dienst en was een niet te overtreffen meester in het maken van vermommingsen, waaraan hij het voornamelijk te danken had, dat hij nu reeds jaren onder de oogen van hen, die hem met hartstochtelijken ijver zochten, kon verkeerren, zonder dat ooit eenige argwaan op hem gevallen was.

Voor het in stand houden van zijn reusachtig vermogen, waarmee hij steeds bereid was de armen en de behoeftigen te helpen, trok hij er bij nacht en ontij op uit, om datgene weg te nemen uit de goed gesloten brandkasten van zijn medemenschen, die te veel hadden wat anderen te kort kwamen, terwijl hij de rest van zijn leven besteedde aan het bestraffen van die misdadigers, die onbereikbaar voor de wet, kapitalen op kapitalen stapelden, zonder ooit te denken aan hen, die zij door hun misdadige speculaties ruïneerden en in den afgrond stortten.

Aan de handen van die menschen, aan die beursroovers kleeft even goed bloed als aan die van den eersten den besten moordenaar en als de wet hen niet weet te straffen, dan zal ik het doen, — aldus luidde onveranderlijk zijn gezegde, wanneer zijn secretaris Charles Brand naar het doel en het motief van zijn handelwijze informeerde. Maar deze wist en kende het levensdoel van zijn vriend en meester reeds te goed, dan dat hij die informaties nog noodig had. Hij deed eenvoudig wat John Raffles hem opdroeg, in de overtuiging, dat hij zijn zwakke krachten leende tot het bereiken van een goed en grootsch doel.

Deze man had bankier Schreiber, zonder het nochtans te weten, tot zijn vriend gemaakt en van hem zou hij daadwerkelijke hulp ontvangen, ofschoon hij nog niet wist hoe. Het eenige teeken van leven, dat hij van zijn Engelschen vriend ontving was een telegram op den avond van dienzelfden dag, dat luidde:

„Binnenkort verschijnt in de Berlijnsche beurswereld baron von Trebschitz. Houdt het oog op dien man, sla al zijn daden gade, maar werk hem niet tegen, ook al schijnt hij tegen u in te gaan. Gij doet alles wat gij noodig oordeelt en alsof gij geheel op uwzelf waart aangewezzen, zonder uitzicht te hebben op mijn hulp. Ik reken daarop en ben alleen zeker van het welslagen van mijn plannen, als gij doet wat ik zeg. Maar dan is het welslagen ook verzekerd. Met hartelijken groet William Aberdeen. Regentspark Londen.

Hiermede was het signaal tot den strijd gegeven, een strijd, eenig in de geschiedenis van de Berlijnsche beurswereld en die wij in de volgende bladzijden zullen trachten te schilderen.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De nieuwe maatschappij.

In zijn nieuwe, pas aangekochte en met verkwistende weelde ingerichte parterre-woning bij den Dierentuin zat baron Von Trebschitz aan zijn schrijftafel en tegenover hem zaten de bankiers John Felix, Frans Schreiber Jr. en de financiële verslaggever Paul Holbert.

Het vertrek maakte een vreemden, geheel Afrikaanschen indruk. Alle meubelen waren gemaakt van zwart ebbenhout. Eigenaardig gevormde zetels, wier leuning en pooten bestonden uit olifantstanden en waarvan de zittingen werden gevormd door Abessinische lederen schilden, stonden op bontgekleurde tapijten en matten.

Talrijke negerwapens en Afrikaansche jachttopheën sierden de muren, te zamen met olieverfschilderijen, Afrikaansche landschappen voorstellend.

Een reusachtige leeuwenhuid bedekte een Afrikaanschen rieten divan en prachtige geprepareerde kameelhuiden hingen als gordijnen voor de vensters.

Een getemde jachtluipaard wreef zijn kop vleiend langs de knieën van zijn meester, baron Von Trebschitz. Deze lette daar niet op, maar was ijverig bezig, den tegenover hem zittenden heeren verklaringen te geven aan de hand van een opengeslagen kaart van Centraal-Afrika, welke verklaringen door den financiële verslaggever Holbert werden genoteerd.

Dichte wolken van sigarettenrook hingen in het vertrek.

De baron, een rijzig man, met gladgeschoren gelaat en staalgrijze, doordringende oogen, die het Duitsch met een bijna onmerkbaar, niet onaangenaam klinkend accent sprak, gekleed in onberispelijk toilet, met het lintje van een buitenlandsche orde in het linker knoopsgat, eindigde zijn voordracht met de woorden:

„De nasporingen van graaf Szögenyis en diens berichten geven ons de hoop, dat wij bij de door ons geprojecteerde Afrikaansche spoorweglijn werkelijk het sprookjesachtige wonderland uit den Bijbel, het geheimzinnige Ophir, het goudland van Salomo, in ons bezit krijgen. Waar deze beide, hier voor uw oogen liggende stukken goud werden gevonden, daar moet een rijkdom voorhanden zijn, die door geen cijfers kan worden uitgedrukt”.

Hij zweeg en ging zitten.

Frans Schreiber verhief zich van zijn zetel en zei:

„Ik had nooit gedacht, dat men zulke kolosale goudmijnen in Afrika zou kunnen vinden. Geen woord weglaten, nietwaar, dokter?”

Hij wendde zich hierbij tot den schrijverden Holbert; deze hief zijn artistiek verwilderden kroeskop op, knikte en schreef door.

„Stoor onzen dokter niet, waarde Schreiber”, zei Felix, „hij schrijft reeds het eerste bericht over ons Salomonisch goudland en zet zijn aandeel om in tallooze glazen bier en cognac. Maar — in ernst — hij wendde zich tot den baron — „wij, mijn compagnon, de heer Frans Schreiber en ik, wij zijn bereid, uw Afrikaansche mijnen en spoorwegplannen in het leven te roepen, wanneer gij ons eenigszins gunstige condities en zekerheid kunt verschaffen. Onze firma waarborgt kapitaal tot elk bedrag”.

Hij rookte en keek den baron scherp aan.

Felix was het echte type van den Duitscher, in den minder gunstigen zin van het woord. Hij was dik, bleek, had een klein hoofd, dat op een stierennek draaide, een hoornen bril voor de oogen en nog slechts zeer weinig licht blond haar op het hoofd, dat hij in een onbetekende scheiding op zijn overigens kalen knikker had geplakt.

Baron von Trebschitz keek den bankier eveneens scherp aan en dacht eenige oogenblikken na voordat hij antwoordde:

„Mijn condities, waarop ik de plannen overleg, zouden zijn: een half miljoen aan contanten en een half miljoen in aandelen”.

Een spotlachje verscheen op het sluwe gezicht van John Felix, toen hij zei:

„Mijnheer de baron ruïneert ons, vóórdat wij beginnen. Maar laat ons verder hooren. Hoe staat het met uw waarborgen en de concessie tot ontginning en bebouwing in de verschillende negerstaten, speciaal in Abessinië?”

De baron knipte de asch van zijn sigaret, klemde een monocle in het oog om den vager scherper te fixeeren en zei:

„Gij hebt reeds inzage genomen van de correspondentie, welke ik heb gevoerd met den Abessinischen minister Ilg en Ras Makonnen en gij zijt er, naar ik hoop, van overtuigd, dat ik elk oogenblik de noodige concessiën kan verkrijgen.”

Felix lachte luid, waarmee Schreiber instemde, terwijl Holbert naar de aangrenzende kamer ging om zich te goed te doen aan de cognac op het buffet.

De baron keek Felix aan.

„Waarom lacht gij?” vroeg hij.

Felix stond op, rekte zijn klein, dik lichaam uit en klopte den baron vertrouwelijk op den schouder.

„Mijn waarde baron, gij schijnt te vergeten, dat gij aan het onderhandelen zijt met geroutineerde beurslui en niet met adellijke geldschieters, die geen verstand van zaken hebben. Die zouden dadelijk hun instemming betuigen met uw ideeën en bereidwillig hun beurs voor u openen.

„Men ziet immers, dat gij tot dusverre een weelderig leven hebt geleid. Een prachtige villa hier aan den Dierentuin en geen vermogen, naar ik hoorde.

„Maar — mijn waarde heer baron, wij vatten de zaak anders op. Wij weten, dat we heel voorzichtig moeten zijn om niet in handen van het gerecht te vallen.

„Wel! Waarborgen hebt gij niet, maar uw idee is schitterend! Bon! Wij willen zaken met u drijven. Gij zult het geld, dat gij vraagt, krijgen, wanneer gij ons notarieele akte verstrekt, dat gij alle rechten bezit, die gij ons voorspiegelt.

„Gij wordt president van de op te richten maatschappij en onze kassiersfirma verschaft met zijn cliënten het kapitaal. *En avant!* Denk er even over na. *Time is money!*”

Von Trebschitz liep de kamer eenige keeren op en neer, terwijl Schreiber en Felix elkaar een knipoogje gaven.

Felix stak een nieuwe sigaar op.

Vol welbehagen blies hij den rook voor zich uit.

De baron bleef nu voor hem staan en zei:

„Geef mij tijd tot morgen na de beurs.”

„Neen!” klonk het op korten, bevelenden toon, uit Felix' mond. „Dat is immers belachelijk! Eerst wilt gij ons overreden om in te stemmen met uw ideeën en nu schijnt gij zelf te twijfelen aan de degelijkheid en uitvoerbaarheid van uw plannen. Nogmaals neen! Beslist als 't u beliest onmiddellijk, of onze relaties zijn voor goed verbroken!”

Weer liep de baron door de kamer, daarop bleef hij staan en zei:

„Ontvang ik dadelijk na overgave van het notarieele document het door mij gevorderde bedrag?”

„Ik betaal u een vierde gedeelte, het overige in driemaandelijksche termijnen. Ik zou graag willen, dat gij u zoolang mogelijk voor de onderneming bleeft interesseeren,” zei Felix en glimlachte spottend.

„Gij bezit immers bovendien mijn aandeel, mijnheer Felix,” zei von Trebschitz.

„In gedrukt papier, heer baron,” luidde het antwoord. „Ik geloof, dat dit u niet zou weerhouden om voordat de tijd gekomen is een kleine buitenlandsche reis te ondernemen. Contanten zijn beter waarborg. Dus ik verzoek u om te besluiten — ja of neen.”

„Ja!” zei de baron, terwijl hij met zijn geparfumeerden zakdoek over zijn voorhoofd streek. „Wij kunnen den inhoud van het document nog heden opmaken en morgen zal ik het onderteekenen.”

„Allright, baron. Alle respect voor uw energie en ondernemingsgeest. Wij drieën kunnen elkaar nu de hand reiken. Met vereende krachten zullen wij werken en de domme Berlijners wakker schudden.

„En laat ons nu dien Afrikarommel met een paar pullen ijskoud bier bij Hiller bevochtigen en het kind een naam geven. Gaat ge mede?”

„Uitstekend!” antwoordden de heeren, schudden elkaar nogmaals de handen en maakten zich gereed om te vertrekken.

Zij hadden dokter Holbert bijna vergeten en zij keken verbaasd op, toen hij plotseling uit de zijkamer te voorschijn kwam.

Hij had flink gebruik gemaakt van den cognac, zijn gelaat was rood gekleurd, de kleine, schrandere oogjes blonken vroolijk onder de half gesloten leden en hij liep onvast.

„Doktertje”, riep Felix hem toe, „de zaak neemt een aanvang. Hoera voor Afrika!”

„Weet gij, mijnheer — mijnheer de bankier — als — als gij mij er alvast — alvast een bankbiljet als voorschot zoudt willen geven — dat — dat zou mij buitengewoon aangenaam zijn.”

„Hier, ouwe pennelikker, daar hebt gij het gewenschte”, antwoordde Felix lachend, terwijl hij hem uit zijn portefeuille een biljet van honderd Mark gaf. „Wij zullen het geld niet eens afhouden van uw honorarium voor de eerste artikels. Ga mee naar Hiller!”

„Hil — Hiller? Graag! Dat doe ik!”

Hij stak het bankbiljet in zijn vestzak en volgde de heeren met onvaste schreden.

Frans Schreiber fluisterde in de gang, waar zij hun overjassen aantrokken, Felix in het oor:

„Hoor eens, John, met dat verlopen sujet, dien Holbert, kunnen wij ons toch niet bij Hiller vertoonen.”

„Ik moet hem meenemen,” gaf Felix ten antwoord. „Hij moet reeds morgen een artikel voor de pers gereed hebben. Dat zal hij bij Hiller in elkaar zetten en daarna kan hij heengaan. Als die kerel niet altijd zoo half beschonken was, zou hij met zijn relaties en zijn welversneden pen kapitalen kunnen verdienen.

„Als hij nuchter is, heeft hij een prachtige stijl. Die man is voor ons onbetaalbaar. Klaar, baron?"

„Ja", luidde diens antwoord en zij verlieten de woning.

In het reusachtige restaurant van Hiller namen zij plaats aan een eenigszins afgezonderde tafel en bestelden een uitgebreid diner. Daarop bespraken zij verder bij een flesch Henry Clay, Turksche koffie en likeuren hun zakelijke aangelegenheden.

Holbert was door het uitmuntende diner weer wat normaal geworden en schreef een van geest tintelend feuilleton voor zijn beurscourant over de nieuwe maatschappij. Hij was het ook, die een naam er voor verzoon.

„Ophir moet zij heeten", riep hij, het champagneglas opnemend, „leve Ophir! Dat Ophir bloeie en groeie! Ophir, mijne heeren, dat is een tooverwoord, dat doet denken aan goud, dat blinkt als goud. Leve het nieuwe Ophir!"

Zij hieven de champagneglazen op en klonken op het welzijn van Ophir.

„Doktertje, gij zijt een duivelskerel. Als gij niet zoo'n ruw gezicht hadt, zou ik u voor deze goede gedachte eens omhelzen," zei Felix.

„Geef hem een bankje, Jonny, dat is voor beide partijen aangename", riep Frans Schreiber.

„Dat zal gebeuren. Maar eerst nog eens samen klinken. Baron, schenk nog eens in, geneer u niet, op de gezondheid van Ophir. Ophir, maatschappij voor Afrikaansche spoor- en mijnbouw en Ophir, centrale bank voor Afrika. Vrienden, ad fundum! Leve Ophir — hoera! hoera! hoera!"

Zij stieten wederom de champagnemelken tegen elkaar en ledigden de glazen in één teug.

Holbert stond op en nam afscheid. Hij wilde nu naar zijn redactie om zijn artikel ter perse te brengen.

„Breng mij een drukproef van het artikel in de Lindenclub!" riep Felix hem na.

Even nadat Holbert het lokaal verlaten had, stond ook baron von Trebschitz op, onder het voorwendsel van een dringende bespreking.

Hij nam afscheid en de twee overgebleven compagnons zagen, dat hij op straat de tegenovergestelde richting insloeg van die, welke Holbert gegaan was, maar zij zagen niet, dat die twee mannen elkaar een heel eind verder in een verlaten achterstraat weer ontmoetten en dat bij die ontmoeting Holbert heelemaal niet meer dronken scheen, doch integendeel heel nuchter uit zijn oogen keek, terwijl de baron op fluisterenden toon geruimen tijd met hem sprak.

Doch, zooals gezegd, dit alles wisten Frans Schreiber en Felix niet.

Nu waren zij alleen. In hun vroolijke stemming letten zij niet op den tijd en bemerkten

evenmin, dat het fraaie, groote lokaal zich met gasten vulde.

„Zeg eens, John", begon Frans Schreiber, „wat denk jij van den Afrikarommel? Geloof je inderdaad, dat wij daar zullen slagen? Houdt je de plannen van den baron voor uitvoerbaar?"

„Onzin! Nietswaardige bombast!" antwoordde John Felix, „daar vliegen wij niet in. Neen, mijn jongen. Afrika zou ons wel graag willen hebben. Maar voor hier is het een piekfijne zaak. Geld als water zal dat geschiedenisje ons opleveren. Wij richten de zaak op, Frans, wij ontdekken Afrika. Wij zullen eens voor een modernen Columbus spelen. Hoofzaak blijft de reclame. Ophir! Een prachtig woord! Overal moet het gedrukt te lezen staan, iedereen moet het leeren kennen.

„Stoot aan, de oude koning Salomo zal leven, omdat hij onze voorganger is geweest jongen, ik had het nooit geloofd, dat de bijbel zooveel wijsheid bevat.

„Hahaha, al onze cliënten zullen den bijbel gaan lezen. Prachtig, prachtig! Misschien krijgen we nog ieder een ordelintje!

„Frans, een idée, een idée! Wij zullen ons kassierskantoor voortaan kassierstempel noemen en koning Salomo als schutspatroom bij den ingang zetten."

Hij lachte luidkeels, zoodat de aanwezigen verbaasd naar hem keken, wat Frans Schreiber onaangenaam aandeed.

„Houd je bedaard, John, wij zijn niet thuis," zei hij.

Zij bemerkten niet, dat op korten afstand van hen, aan een der vrijgebleven tafeltjes, bankier Eduard Schreiber, diens vrouw en een bekend professor in de muziek hadden plaats genomen.

De bankier maakte zijn vrouw zachtjes opmerkzaam op de aanwezigheid van zijn zoon en diens compagnon.

Hij ging met den rug naar hun tafeltje zitten en werd, zonder het willen, getuige van hun gesprek. John Felix had niet gezien, dat de vader van Frans Schreiber in hun nabijheid zat. Bij de woorden van zijn compagnon hield hij op met lachen en keek de zaal door, om te zien of er iemand was die zich ergerde aan zijn manier van doen. Hij was in zulk een overmoedige stemming, dat hij bij de minste aanleiding ruzie zou hebben gezocht.

„Wien mijn lachen hindert, Frans, die kan het lokaal verlaten. Uitgangen genoeg!"

Daar viel zijn blik op de jonge vrouw van den bankier. Hij kende haar niet.

Vol bewondering verslonden zijn kleine oogen de slanke, jeugdige gestalte met de groote, bruine gazellenoogen en het wonder-schoone, glanzende goudblonde haar.

Hij stiet Frans Schreiber met den voet aan, om er hem attent op te maken en zei:

„Een prachtvrouw, Frans. Kan je straks niets eens voorzichtig omkijken, misschien ken je haar. Ik zou wel eens willen weten of zij getrouwd is of niet. Kan het zoo niet beoordeelen.”

Frans Schreiber draaide zich even daarna als toevallig om, keek een seconde lang in de vragende kinderoogen zijner stiefmoeder, zag den breeden rug van zijn vader als een sterken muur ernaast en keerde zich haastig weer naar zijn vriend.

„Kom, laat ons gaan,” zei hij. „Het is elf uur, dan komen wij goed op tijd op de club.”

„Ken je haar, Frans?”

„Zal het je buiten zeggen. Mijn vader zit daar aan het tafeltje, waar je naar kijkt. Kom.”

Zij betaalden de rekening en gingen heen.

Bij het weggaan keerde John Felix zich nogmaals om en zei:

„Sacrebleu, wat een beeldschoone vrouw! Hoe is je oude daaraan gekomen?”

Hij fixeerde de jonge vrouw op zulk een opvallende wijze, dat het de opmerkzaamheid der aanwezigen trok.

„Voor den duivel, John, kom mee, of ik gebruik geweld,” zei Frans Schreiber.

Felix volgde zijn vriend, beiden verlieten het restaurant en begaven zich naar hun clublokaal.

DERDE HOOFDSTUK.

De bankiersfirma Ophir.

Omstreeks dezen tijd was de groote verbouwing van het bankierskantoor Felix en Schreiber geëindigd en het gebouw der Centraal-Afrikabank voltooid. Het kapitaal was volteekend door baron Von Trebschitz, John Felix, Frans Schreiber en hun agenten en de aandeelen waren in den handel gebracht.

De groote trap van het nieuwe kantoor, die van den ingang naar boven leidde was aan weerskanten geflankeerd door twee reusachtige olifanten van zandsteen. Hun lange slag-tanden droegen elektrische lampen en op hun rug verhief zich een baldakijn van bontgekleurd glas.

Als deurwachters stonden twee herculisch gebouwde negers bij de olifanten, openden de in Arabischen stijl gebouwde deuren en gaven inlichtingen.

Op een prachtige hal, geheel van ebenhout en marmer, kwamen alle kantoorlokalen uit.

Heden was de dag der opening.

Groote zijden vlaggen met den Abessinischen leeuw in het midden en bontgekleurde kleeden versierden het uitwendige van het gebouw.

Het was zulk een prachtig geheel, dat de voorbijgangers vol verbazing bleven staan en het straatverkeer slechts met groote moeite door de politie kon worden onderhouden.

Reeds vroeg in den ochtend verdrong zich een groote menigte, uit alle standen der maatschappij bestaande, voor de loketten.

Door een bijzonder handig uitgedachte reclame van Holbert kwamen de kleine en grotere kapitalisten als de motten op het kaarslicht toegevlogen en vochten met taaie energie om het eerste plaatsje aan de loketten der Centraal-Afrika-bank.

Ieder wilde de eerste zijn, in wiens handen zich eindelijk het reeds wekenlang gewenschte schatten brengende aandeel zou bevinden.

Met begeerige oogen stonden zij dicht op een gedrongen en wachtten totdat het negen uur zou slaan en de loketten geopend zouden worden.

Hoe later het werd, hoe opgewondener de menigte werd. Zij waren bang, dat de grootkapitalisten alles reeds hadden ingepikt en zij te laat zouden zijn gekomen.

Zij wilden ook hun aandeel hebben; de verlokkende artikelen van Holbert's hand lieten hun geen rust meer. Winsten van onberekenbare grootte dansten hun in gouden getallen voor oogen.

Men drong en schoof vooruit en de in het zwart gekleede bedienden konden de opdringende toekomstige millionnaires niet tot orde en kalmte bewegen.

Er bevonden zich verscheiden personen onder de wachtende menigte, die niet alleen hun eigen spaarpenningen bij zich hadden, maar ook die van hun vrienden en bekenden.

Duizenden waren er begeerig naar om een aandeel te hebben in de wonderschatten van het bijbelsche Afrikaansche goudland Ophir, waarvoor zij hun vermogen opofferden.

De bank wilde nieuwe ideeën verwezenlijken voor de kleine kapitalisten. Ook het kleinste bedrag kon gestort worden. Men had daartoe de aandeelen gesplitst.

Honderd mark was voldoende om een tiende aandeel te krijgen.

De bank gaf voorloopig voor tien millioen van dergelijke aandeelen uit in gesplitste actiën.

Een groote Afrikaansche negergong liet negen doffe slagen hooren, welke klonken als het gebrul van een uitgehongerd roofdier en de menigte wachtte in gespannen zwijgen.

Eindelijk was het vurig verlangde oogenblik dus aangebroken.

De vergulde koperen rolgordijnen der acht groote loketvensters gingen omhoog en nu drong de menigte vooruit, om het met moeite overgespaarde geld in den onverzadelijken muil van de bank te werpen.

Een ononderbroken gerinkel van goud en zilvergeld op marmer weerklonk door de wijde ruimte, en met van geluk stralende oogen bekeken de deposanten het smalle, bedrukte en bestempelde papier, dat de kassier hun voor hun klinkende munt als kwitantie overhandigde.

Zorgvuldig noteerde men de nummers, stak het papier behoedzaam en voorzichtig in den veiligen borstzak en liep de nog wachtende menschen als een overwinnaar voorbij.

De fantasie werkte in al deze hoofden als een besmettelijke krankzinnigheid.

Men vergat het zware werk, waarmee de bespaarde gelden waren verdiend, men ver-

gat de ontberingen en zorgen, die aan elk der spaarpenningen kleefden.

Men bouwde luchtkasteelen en droomde van een onbezorgde toekomst.

En niet alleen de menschen uit het volk waren door dezen Ophirkoorts aangetast, neen, wekenlang voordat de actiën werden uitgegeven, hadden de makelaars meer kooporders van hun cliënten, dan de bank kon aanbieden.

Reeds op den eersten beursdag was de koers der Ophir-aandeelen driehonderd boven pari.

Niemand verlangde waarborgen. Iedereen stelde zich tevreden met de berichten van Holbert over de schitterende vooruitzichten der nieuwe onderneming.

John Felix en Frans Schreiber namen als helden de gelukwenschen der beurslui in ontvangst. Zelfs de groote zaken stonden aan hun zijde en slechts een der beursbezoekers ontbrak, dat was bankier Eduard Schreiber.

Hij was waarschijnlijk met opzet dien dag niet verschenen en zijn plaats bleef onbezet.

Frans Schreiber zag het en glimlachte. De „oude" mocht zich ergeren zooveel hij wilde, hij kon er niets aan doen. Zijn zoon had vijftig millioen aan baar geld liggen en de aandeelen stonden op driehonderd boven pari.

Dat was meer dan Frans had durven droomen.

Nu wilde hij den oude toonen, wat hij, als jongere, vermocht te doen.

De plaats, die zijn vader op de beurs had, zou weldra geheel ledig zijn. Reeds had hij met Felix samen een groot gedeelte van de aandeelen der Berndt-mijnen en van de Emdensche staalfabrieken, waarbij zijn vader zeer was geïnteresseerd, opgekocht.

Deze zouden zoo sterk in koers achteruitgaan, dat den oude hooren en zien zou vergaan.

Zij wisten, dat hij hun zou tegenwerken op leven en dood. Niemand anders dan hij kon door geheimen aankoop voor een bedrag van bijna zeven millioen hebben gekocht.

Alleen hij kon de contramine leiden, daar hij de eenige was, die niet meedeed.

Hij was gedwongen, op baisse tegen hen te speculeeren.

Daar verscheen zijn vader plotseling te midden van de rumoerige menigte.

Binnen eenige seconden was de nieuwsgierigheid bevredigd. Bankier Schreiber liep zijn zoon voorbij, zonder de minste notitie van hem te nemen en onderhandelde met zijn makelaars over de koersen van den dag.

Men trachtte voorzichtig zijn meening te vernemen omtrent Ophir-aandeelen.

Men bood ze hem aan.

En hij wees ze van de hand.

Dat was voldoende, om den koers van drie-

honderd op tweehonderdvijftig te doen dalen.

Felix en Schreiber Jr. werden zenuwachtig.

Hadden zij den invloed van hun tegenstander onderschat?

Zij lieten onmiddellijk door hun agenten Ophir-aandeelen opkopen, totdat de verkoop verflauwde en de koers zich herstelde.

Bij sluiting der beurs stonden de Ophir-aandeelen op driehonderdtien boven pari.

Zij konden tevreden zijn. Maar zij wilden meer, zij wilden een koers bereiken, zooals die nog nimmer op de beurs was beleefd.

Reeds in de eerstvolgende dagen moesten de telegrafische berichten aankomen van hun naar Abessinië gezonden agenten, mijnbouwdeskundigen en ingenieurs.

Dan zou de jacht beginnen, maar eerst wilden zij Schreiber Senior afmaken.

Met behulp hunner goed geïnstrueerde agenten begonnen zij den volgenden dag de drijfjacht tegen de staalfabrieken en kolenmijnen van Schreiber.

De bankier Eduard Schreiber stond rustig en kalm bij zijn makelaars en onderhield zich met hen, zonder de minste notitie te nemen van de daling zijner papieren.

Iedereen wist, welke reusachtige verliezen hem elk oogenblik troffen, hoe zijn jarenlange arbeid in eenige uren werd vernietigd en ieder moest de stalen zenuwen van dezen geachten beursman bewonderen. Geen enkele trek op zijn gelaat verried eenige opgewondenheid, terwijl men zich ergerde of zich amuseerde over het snelle verval zijner beide ondernemingen.

Felix en Schreiber Junior werkten met voortdurend geluk. Duizenden en duizenden aan Schreiber-actiën boden zij aan voor spotprijzen. Door handige aankopen hadden zij bijna het geheele beschikbare kapitaal aan zich gebracht en waren zodoende volkomen meester van het terrein.

En toch hadden zij buiten den waard gerekend. Schreiber Senior was door beleening der in zijn handen zijnde aandeelen voorloopig volkomen gedekt. Hij kon rustig afwachten en toekijken. Zijn tegenstanders leden meer schade dan hij, doordat zijn aandeelen, welke zich in hun handen bevonden, steeds daalden.

Zij hadden misgerekend en het speelt hem alleen, dat op het oogenblik al zijn baar geld was belegd in Ophir-aandeelen. Hij zou zijn miljoenen door aankoop van zijn eigen gedaalde actiën hebben kunnen verdrievoudigen.

Toen hij de beurs verliet met zijn gewone fiere houding, reciteerde Schreiber Junior voor zijn compagnon:

„Johanna gaat en nimmer keert zij weder.”

Felix echter schudde het hoofd. Het had hem ten hoogste verbaasd, dat de bankier in het geheel geen moeite had gedaan om den

storm af te wenden. Dat moest een reden hebben.

Hij antwoordde:

„Nee, beste jongen, zooals jouw vader gedraagt zich niet een bankroetier!”

Felix wendde zich tot een van zijn makelaars:

„Wolfsberg, biedt Emden en Berndt voor twee en zestig aan. Verkoop ze!”

Onmiddellijk daarna klonk de dikke stem van Wolfsberg door de menigte:

„Wie koopt Emden, twee en zestig!”

En niemand kocht. Alleen lagere aanbiedingen klonken als antwoord in de ooren der verbaasde agenten.

De markt was uitgeput. Zoodra men zag, wat Felix en Schreiber junior in het schild voerden, hadden de eigenaars van Schreiber-aandeelen de in hun bezit zijn actiën verkocht en lieten het terrein over aan de baisse-kliek.

Het was letterlijk een wegsnijten van duizenden en niemand deed ook maar de minste moeite om ze op te rapen.

Men kon de beide baissiers en hun aanhang niet uitkopen. Het was onmogelijk, dat een koper ook slechts het kleinste voordeel behaalde. En het was belachelijk om voor de toekomst te koopen, het groote kapitaal van Felix en Schreiber in aanmerking genomen.

Deze firma was in staat om nog langen tijd de beurs te beheerschen, want zij waren door aankoop van alle ter markt gebrachte Schreiber-actiën de werkelijke bezitters van zijn ondernemingen geworden.

Steeds lager werd de koers, steeds luider het geschreeuw der verkoopters. Bij beursluiting was de strijd beslecht. De Schreiber-actiën waren in handen van Felix en Schreiber Jr. tegen den allerlaagsten koers en de ondernemingen, welke zij vertegenwoordigden, voorloopig hun eigendom.

Een gewonnen slag, welke echter den overwinnaars miljoenen had gekost.

Toen zij in hun auto van de beurs naar de bank terugreden, zei Schreiber Jr.:

„Hoe zou de oude zich nu wel gevoelen! Ik weet, dat zijn geheele vermogen steekt in de door ons vernietigde papieren!”

„Voor ons, bedoel je!” antwoordde Felix op geërgerden toon.

„Voor ons? Ik begrijp je niet.”

„Wij hebben gejaagd zonder wild. Dat wordt mij met elke minuut duidelijker. Je vader zal zich gedekt hebben. Het gevecht van vandaag zal hem koud hebben gelaten. Dat ik dat ook niet van te voren heb begrepen!

„Nu, ons agio is vervloekt duur, maar wij hebben de zaak in handen, daarmee zullen wij voor het oogenblik tevreden zijn.

„Voor de rest interesseert mij dat niet meer.

„Ik denk na over veel belangrijker dingen.

„Ik zou kennis willen maken met je allerbeoorlijkste jonge stiefmoeder. Gisteravond in de opera zag ik haar voor den tweeden keer en ik moet zeggen, dat je oude heer een uitmuntenden smaak heeft. Jonge, jonge, wat een vrouw is dat!”

Hij spitste zijn lippen en kustte zijn vingertoppen.

Schreiber Junior lachte boosaardig, plukte zijn dun, vlasbond kneveltje en zei:

„Well, als de oude eerst over den kop is, dan zal je wel op de een of andere wijze gelegenheid hebben, om nader kennis met haar te maken.”

Felix kustte opnieuw zijn vingertoppen, zuchtte met een verliefden blik en zei:

„Inderdaad, het bankroet van je vader zal ons veel geluk brengen. Geld en schoonheid!”

Hij dacht een poosje na en vervolgde:

„Holbert moet nog heden mededeelingen over de verliezen van je vader publiceeren in alle mogelijke couranten. Wij moeten het vertrouwen van zijn deposanten aan het wankelen brengen.

Luid lachend riep Schreiber Jr.:

„Een prachtig idee! Uitstekend! Op die manier krijgen wij hem in onze macht. Op die manier heb ik hem al eens eerder bijna doodgedrukt.”

Felix keek verbaasd op.

„Hoe zoo?”

En Schreiber Jr. schaamde zich niet om de eer van zijn vader door het slijk te sleuren en zijn compagnon de geschiedenis van zijn moederlijk erfdeel te vertellen.

Felix luisterde aandachtig naar dit verhaal, doch zweeg. Hij had het in zijn ooren geknoopt en begreep, dat misschien nog wel eens de tijd aan zou breken, dat hij met deze mededeeling zijn voordeel zou kunnen doen.

In de bestuurskamer van de bank werden zij opgewacht door hun intieme vrienden, door baron Von Trebschitz en Holbert.

Men feliciteerde hen met het succes en samen gingen zij daarna lunchen in het Keizerhof.

Gedurende den maaltijd ontving Holbert zijn instructies. Het vertrouwen in het crediet van Schreiber Sr. moest aan het wankelen worden gebracht. Felix legde hem de zaak uit en als men onder de tafel gekeken had, zou men gezien hebben, dat de baron, die aanvankelijk, niettegenstaande zijn groote zelfbeheersching op het hooren van de vuile lastercampagne, die Felix, nog wel geassisteerd door den zoon van het slachtoffer, op touw wilde zetten, zijn wenkbrauwen had gefronst, den journalist een kneepje van verstandhouding gaf.

Holbert's artikelen hadden de gewenschte uitwerking.

Toen bankier Eduard Schreiber den volgenden morgen een uur na opening zijn kantoor binnenkwam, vond hij daar een dichte menigte.

Hun gepraat verstomde, toen hij langs hen heen liep om zijn privé kantoor binnen te gaan.

Hij lachte bitter, ontdeed zich van zijn overjas en hoed en mompelde in zich zelf:

„De jacht begint. Het artikel heeft zijn plicht gedaan. Maar — ik ben nog niet bereid om plaats te maken.”

Hij nam aan zijn schrijftafel plaats en drukte op den knop van een electriche bel, die naar het bureau van zijn procuratiehouder Dewold ging.

In zijn plaats verscheen de eerste boekhouder, de heer Molenbeek.

Het was een bejaard man met grijze haren, die reeds tien jaar in de zaak werkzaam was. Het type van een bureaucraat. Hij kon, naar zijn uiterlijk te oordeelen, evengoed een hongerige onderwijzer zijn als een bureauleklerk zonder betrekking.

Van het goede salaris, dat hij genoot, was niets te merken aan zijn persoon of aan zijn levenswijze.

Hij offerde alles aan zijn talrijke familie en gunde zichzelf geen stukje kaas op den boterham.

Bescheiden bleef hij bij de deur van de kamer staan.

„Wat wenscht gij, mijnheer Molenbeek? Ik riep u niet —” zei de bankier tot hem.

Molenbeek maakte een stijve buiging en antwoordde:

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer. Ik moet u meedeelen, dat mijnheer Dewold, de procuratiehouder, vandaag niet op kantoor is gekomen.”

De bankier staarde hem aan, alsof hij hem niet verstond. Een zeldzaam beklemd gevoel maakte zich van hem meester.

Bliksemsnel werkten zijn gedachten. Dewold niet op kantoor? Terwijl hij moest weten, wat er heden zou gebeuren! Zou Dewold...? — hij durfde niet verder te denken, zijn hartslag stakte eenige seconden... maar neen!

Dat was onmogelijk, hij kende Dewold als een plichtgetrouw, correct en eerlijk man.

Het was belachelijk te denken, dat deze man de rij der ontrouwe beambten groter zou maken. Hij zei daarom tot den wachtenden Molenbeek:

„Mijnheer Dewold zal ziek zijn. Hebt gij reeds een boodschap naar hem toegezonden?”

„Ja, mijnheer,” luidde het antwoord.

Opnieuw staarde hij den ouden man aan.

Waarom sprak deze niet verder?

Van buiten klonk het doffe stemmengeraas der wachtende menigte.

De bankier werd onrustig, trad naar Molenbeek toe en vroeg op haperenden toon:

„Is — is. . . Dewold. . . thuis?”

„Nee, mijnheer!”

„Ik bid u, spreek, elke seconde is kostbaar,” zei Schreiber.

Hij trilde van opgewondenheid.

„Ik ben zelf naar de woning van mijnheer Dewold gegaan,” hernam Molenbeek. „Zijn bediende deelde mij mee, dat hij sinds gisteravond op reis is.”

„Molenbeek!” riep Schreiber uit op angstigen toon.

Hij wankelde, alles draaide voor zijn oogen rond en hij moest gaan zitten.

Molenbeek schonk een glas water in en gaf het hem. Haastig dronk hij het leeg en werd een beetje kalmer.

„Zijn de deposito's onaangeroerd?” vroeg hij.

Molenbeek haalde de schouders op.

Nu begreep de bankier, dat hier onmiddellijk gehandeld moest worden.

Hij raapte al zijn wilskracht bijeen en zei tot zijn boekhouder:

„Wees zoo goed, mij te volgen!”

Hij begaf zich naar de ongeduldig wachtende menigte.

Alles zweeg, toen hij met een handbeweging stilte verzocht en met vaste stem zei:

„Geachte aanwezigen! Ieder van u, die zijn bij mij gedeponeerde gelden terug wenscht, kan mijn boekhouder zijn naam opgeven en het hem toekomende vanmiddag tusschen drie en vijf uur in ontvangst nemen. De deposito's bevinden zich in de brandvrije kluizen te Berlijn en gij moet mij den tijd laten om ze naar hier over te brengen.”

Deze verklaring was voldoende om de menschen gerust te stellen.

Hij keerde in zijn kamer terug, kleepte zich haastig aan en reed naar de stad.

Allerlei gedachten vlogen onder het rijden door zijn brein.

Zouden de deposito's in orde zijn? Stond Dewolds plotselinge reis daarmee in verband? En als dat het geval was? Wat dan?

Zijn hoofd bonsde alsof er duizend hamers in werkten. Hij leunde met gesloten oogen in de koele kussens van zijn auto achterover. Groote zweetdruppels parelden op zijn voorhoofd en hij riep den chauffeur toe:

„Rijd vlugger! Derde versnelling!”

Hij wilde tot elken prijs zekerheid hebben en nog voordat de auto geheel stilstond, sprong hij er uit en snelde de trap op.

Beleefd groette de portier der depositobank hem en keek hem verwonderd na.

Hij wist uit jarenlange ervaring, wat een dergelijke haast beduidde.

Binnen een paar seconden was bankier Schreiber in de met stalen platen gepantserde kluis, liep naar de deur van zijn afdeling, opende de sloten met trillende vingers en staarde naar. . . leege vakken.

Leeggeplunderd! Geen enkel geldswaardig papier meer voorhanden!

Hij wankelde.

Een nieuwe duizeling beving hem en hij zou in elkaar gezakt zijn, als de naderbijkomende bediende der bank hem niet had ondersteund.

Langzaam verliet hij de kluis om den directeur der afdeling op te zoeken.

Met oprechte deelneming hoorde deze van den diefstal door den procuratiehouder Demold. Hij bood den bankier een glas portwijn ter versterking aan. Dankbaar dronk deze het leeg en hij voelde zijn energie terugkeeren.

Hij moest nu trachten, contanten te verkrijgen en wel binnen eenige uren. Hij kon zich alleen redden door onmiddellijken verkoop der Ophir-aandeelen.

Haastig nam hij afscheid en gaf zijn chauffeur bevel naar zijn kantoor te rijden, zoo snel de veiligheid slechts veroorloofde.

In vliegende vaart kwam hij daar aan.

Zijn beambten keken hem vol medelijden aan, toen hij naar de brankast snelde, de geldswaardige papieren eruit nam en Molenbeek beval, hem naar de Beurs te vergezellen.

Binnen eenige minuten had hij in zijn auto het beursgebouw bereikt.

Het was reeds twaalf uur, het uur, waarop de beurs te Berlijn opent, toen hij er aankwam.

Hij was weer volkomen meester over zichzelf geworden. Met fier opgericht hoofd begaf hij zich naar zijn makelaars en gaf hun in korte woorden zijn bevelen voor den verkoop der Ophir-aandeelen tot elken prijs.

John Felix en Schreiber Jr. hadden hem zien binnenkomen en keken in gespannen aandacht naar hem. Zij hadden hem heden niet verwacht. De koers hunner aandelen was nog meer in de hoogte gedreven en stond vierhonderdtwintig.

Zij hadden beiden, toen de bankier binnentrad, het instinctieve gevoel, dat er iets bijzonders zou gebeuren.

Daar klonk de luide stem van den makelaar Jansen, die voor Schreiber Senior werkte, als een metalen klok door het beursrumoer:

„Verhoop Ophir — vierhonderd!”

Een oogenblik van ademlooze stilte, daarop gingen twaalf, twintig, dertig handen de hoogte in, de koopsom werd herhaald en Jansen noteerde de namen.

Felix beet zich op de lippen. De strijd was dus toch begonnen!

Voor den duivel, nu moesten zij oppassen.

De bankier wreekte zich over hetgeen gisteren was gebeurd en als zijn truc gelukte, waren zij verloren.

Opnieuw klonk Jansen's metalen stem en nu bood hij reeds aan tegen een koers van driehonderdnegentig.

Weer werden een dozijn handen in de hoogte gestoken.

Nu kwamen Felix' agenten zijn orders vragen, daar zij niet wisten, wat zij moesten doen.

De markt werd onrustig.

Enige particuliere verkoopers boden nu hun Ophir-actiën aan tegen driehonderdvijfentachtig.

Dat was een duidelijk teeken, dat de koers achteruitgaande was.

Er moest dadelijk gehandeld worden.

Felix dacht een oogenblik na en beval toen:

„Kopen, wat aangeboden werd, voor rekening der bank!”

Binnen een half uur had bankier Schreiber zooveel van zijn Ophir-aandeelen verhandeld, dat hij voldoende dekking bezat, om zijn depositanten te kunnen uitbetalen. Als de verhandelde actiën echter bevonden zich in handen van de Ophir-maatschappij.

Met een gevoel van verlichting betrad Eduard Schreiber des middags zijn kantoor. Wat er ook gebeuren mocht, nu kwam hij tenminste als eerlijk man uit den strijd te voorschijn.

Vermoeid nam hij aan zijn schrijftafel plaats, om de aangekomen correspondentie te behandelen, terwijl de eerste beangste depositanten reeds kwamen opdagen.

Zonder eenige moeilijkheden wikkeld Molenbeek de zaken af. Ieder was blij, dat hij

zijn bedrag in baar geld terugkreeg en toen om zes uur de zaak gesloten werd, kon Molenbeek zijn chef melden, dat alle deposito's waren terugbetaald.

„Ik dank u, mijnheer Molenbeek”, antwoordde de bankier, „dat was een moeilijke dag.

Maak in de eerstvolgende dagen een ruwe balans op van het nog voorhanden bedrijfskapitaal. Ik geloof, dat Dewold mij geruïneerd heeft.”

Hij keek zijn boekhouder vorschend aan, als hoopte hij, van hem een ontkennend antwoord te krijgen. Maar hij zag, hoe de oogen van dezen stillen, gesloten man eigenaardig glansden en dat aan de lange, grijze wimpers tranen hingen.

Toen begreep hij, dat waarschijnlijk alles uit was, dat hij voor een bankroet stond.

Zijn trouwe, onvermoeide, jarenlange arbeid en plichtsbetrachting hadden slechts armoede ten gevolge.

Nu konden zijn zoon en diens vrienden hun juichkreten laten hooren.

Maar het volgende oogenblik richtte hij het hoofd weer op. Hij dacht aan Lord William Aberdeen, die zijn woord gestand had gedaan en baron von Trebschitz gezonden had.

Tot dusverre begreep hij wel niets van het aandeel, dat deze in den strijd tegen de beursroovers had en somtijds wilde het hem zelfs voorkomen, dat deze eigenaardige gesloten man met den vijand heulde, maar hij verloor het vertrouwen in zijn Engelschen vriend niet en besloot, volgens het van hem ontvangen telegram, zijn weg te gaan, kalm, zonder op te zien en alsof hij alleen op zich zelf was aangewezen.

VIERDE HOOFDSTUK.

Hausse of baisse?

Bankier Schreiber was den volgenden ochtend het eerst op kantoor. Toen zijn beambten om 9 uur kwamen, vonden zij hem reeds bezig met het lezen der ingekomen brieven.

Nadat hij hiermee klaar was, begaf hij zich naar den lessenaar van ieder apart en zag de voor hem liggende boeken in. Toen hij dezen rondgang had gehouden, riep hij al zijne beambten bij zich.

Zij dachten, dat nu het oogenblik gekomen was, waarop hij hun de sluiting der zaak zou mededeelen en hun ontslag geven. Met een scherpen, doordringenden blik keek hij alle beambten aan, rekte zijn breede hooge gestalte uit en zei met heldere, duidelijke stem:

„Mijneheeren! De oneerlijkheid van een mijner beambten heeft mij groote schade berokkend. Het is mij echter gelukt, over het

verlies heen te komen. Maar ik heb nu behoefte aan de dubbele werkkraft en trouw mijner medewerkers in de zaak.

Een troep verdorven speculanten beheerscht op het oogenblik onze geldmarkt en strijdt in de eerste plaats tegen mij. Ik heb uw volle energie noodig, opdat onze oude, goede zaak niet een slachtoffer wordt van die bende.

In het volste vertrouwen op u, mijneheeren, wil ik trachten den beursstorm het hoofd te bieden. Mijnheer Molenbeek, de boekhouder, die voor vandaag vrij heeft, omdat hij den geheelen nacht door heeft gewerkt, zal vanaf heden mijn procuratiehouder en kassier zijn. U, mijnheer Sandow, benoem ik tot eersten boekhouder, en u, mijnheer Wendtland, tot tweeden boekhouder.

En nu, mijneheeren, laat ons verder trouw tezamen werken. God zegene onzen arbeid!"

Ontroerd reikten alle beambten hem de hand en hij voelde, dat zij allen het goed met hem meenden.

Met grooten ijver werd er de volgende dagen gewerkt.

Bankier Schreiber had zijn plan tegen Felix en diens vrienden gereed. Nu zou het hard tegen hard gaan. Hij had den hem aanbevolen jongen advocaat Bahmann bij zich laten komen en tegelijkertijd den vertegenwoordiger der Lomard-Bank, welke bijna uitsluitend in het bezit zijner bijna waardelooze actiën Berndt en Emden was.

Na een korte conferentie waren de heeren het eens. Eén der klerken werd met een spoedbrief naar den makelaar der zaak op de beurs gezonden en hem op het hart gedrukt, het schrijven zoo ongemerkt mogelijk te overhandigen. Daarop namen de heeren afscheid.

Op de beurs was het gebeurde met bankier Schreiber het gesprek van den dag. De politieke nieuwtjes waren bijzaak en men was algemeen van oordeel, dat het met hem gedaan was.

John Felix was dien dag in de beste stemming op de beurs verschenen. Hij vertelde zijn kennissen de eene mop na de andere.

Toen iemand den naam Dewold noemde, zei hij:

„Een prachtkerel! Ik had hem graag het reisgeld geleend. Ik hoop maar, dat ze hem niet te pakken krijgen. Vandaag stond het verzoek om hem aan te houden in de krant.”

De makelaar Wolfsberg antwoordde:

„Kom, dat heeft niks te beteekenen. Op zoo'n signalement wordt niemand gepakt! Dat is op ons allen van toepassing. Oogen bruin — haar weinig — neus gewoon, mond gewoon — kin gewoon.”

Plotseling, midden tusschen het rumoer en geschreeuw door, schreeuwde met stentorstem

de makelaar der Berlijnsche bank een kooporder voor Emdensche en Berndt-mijnen.

Felix meende zijn ooren niet te kunnen gelooven. Hij boog zich luisterend voorover en voor den tweeden keer klonk het duidelijk en klaar:

„Koop Emdensche ijzerwerken en Berndt-mijnen voor achtenzestig! — Achtenzestig!”

Dat was vier procent meer dan gisteren. Zou Felix verkoopen of afwachten?

Daar riep de beursman der Lomardbank:

„Verkoop! Hoeveel?”

„Elk bedrag!” klonk het terug.

Nu begreep Felix. De Lomardbank was eigenares der Schreibersche actiën geworden en de Berlijnsche bank wilde in die papieren verder handelen.

Zij was in staat den lagen koers, als zij genoeg actiën in handen kreeg, zoo lang vast te houden, tot hij, Felix, gedwongen zou zijn, te verkoopen.

Liever snel handelen dan langzame achteruitgang. Haastig gaf hij zijn makelaar order om te verkoopen en was blij, toen zijn geheele voorraad geaccepteerd werd.

Weliswaar bestond er nu geen kans meer, dat hij de millioenen, die hij had opgeofferd om deze aandeelen in handen te krijgen, zou terugwinnen, maar hij voorzag een algeheele débacle van deze twee Schreibersche fondsen en redeneerde: beter acht en zestig, dan heelemaal niets.

Nu wilde hij alleen maar weten, of de makelaar werkelijk voor rekening der Berlijnsche bank had gekocht. Aan een combinatie met Schreiber dacht hij niet. Die lag als onschadelijk op zijn rug.

Een andere makelaar riep plotseling:

„Koop Emden voor zeventig! Zeventig!”

En de makelaar der Berlijnsche bank verkocht het gewenschte aantal.

Felix balde de vuisten.

Hij had te snel verkocht. Het publiek scheen lust te hebben de actiën tegen den ouden koers op te nemen.

Op dit oogenblik verscheen bankier Schreiber op de beurs.

Zijn komst werkte als een ontploffende dynamietbom. Men gaapte hem aan, alsof hij van den dood herrezen was.

Was die man onkwetsbaar? Stond hij zoo oneindig hoog, dat het verlies zijner millioenen hem niet meer ontroerde dan het verlies van de asch zijner sigaret?

Felix had geen plezier meer in het vertellen van beursmoppen. Hij zag, hoe Schreiber zijn makelaar groette en een kort gesprek met dezen voerde.

Daarop rekte de makelaar zijn lange, mager gestalte uit en riep luid:

„Koop Emden voor twee-en-zeventig! Twee-

en-zeventig! Koop Berndtmijnen voor tachtig! Tachtig!"

„Verkoop Emden voor vijf-en-zeventig!" schreeuwde de makelaar der Lomardbank.

Nu begonnen de beurslui warm te worden. Langzaam en zeker steeg de koers der beide effecten en was binnen een paar uur twee procent hooger dan vóór de daling.

Felix knarsetandde. Hij trachtte den kooplust te verzwakken door een gefingeerd telegram van de Afrikaansche goudvelden te vertoonen. Niets hielp.

Het publiek kocht en bleef zijn belangstelling voor Schreiber houden. Kalm en rustig stond deze bij zijn makelaar en leidde de speculatie.

Felix verliet de beurs; hij kon er niet langer getuige van zijn. Hij had den niet op de beurs aanwezigen Frans Schreiber wel een vuistslag kunnen geven. Die lichtzinnige kerel was totaal niet op de hoogte van de financiële draagkracht van zijn vader.

Schreiber Senior moest door den aankoop tegen lage koers en den snellen verkoop boven pari een vermogen verdiend hebben.

En ten koste van wie? Een dwaze vraag. Een kind had het antwoord kunnen geven. Het vermogen, in enkele uren door Eduard Schreiber verdiend, had hij, Felix verloren door zijn te vluggen verkoop.

Woede maakte zich van hem meester en het kostte hem moeite om niet met zijn vuist de ruiten van de auto stuk te slaan.

In deze stemming ontmoette hij Frans Schreiber in de bestuurskamer der Afrika-bank.

De jonge man zat in een gemakkelijken roodlederen Engelschen fauteuil, las Parijsche couranten, rookte en was zeer katterig.

Hij had den afgelopen nacht op een bal in het Metropol-Theater doorgebracht en slechts een paar uur geslapen.

Hij riep zijn compagnon een vermoeid „goeden morgen" toe. Deze antwoordde nauwelijks, wierp zijn overjas op een stoel, hield zijn cylinder op het hoofd en trad naar hem toe, woedend en met de handen in de broekzakken.

„Jij leidt inderdaad een makkelijk leventje, sinds je hier bent," beet hij hem toe.

„Dat kan ik mij veroorloven, mijn beste John. Heb je er iets op tegen?" antwoordde de veelbelovende jonge man.

„Ik? — O, neen! Trek voor mijn part zelfs naar Afrika. Dan kan je iemand tenminste niet meer tot stommiten overhalen."

„Stommiten begaat de beste wel eens, mon cher Felix!"

„Houd je aardigheden voor je! Wij hebben verloren!"

Nu werd Frans Schreiber ernstig. Hij vreesde een Jobstijding betreffende Ophir-actiën.

„Wat is er gaande?" vroeg hij.

„Wat er gaande is? Ik, ezel, heb je vader geholpen, een vermogen te verdienen. Heb hem alle Emdensche en Berndt tegen spotprijzen verkocht en hij heeft ze voor het driedubbele weer van de hand gedaan. Een aartsstommerik ben ik!"

„Daaraan heb ik nog nooit getwijfeld," zei Frans Schreiber droog. „Zeg eens, heb je wel ontbeten of hoe kom je anders aan dien onzin?"

„Onzin? Ja, ik wou dat het onzin was!"

„John, hoe kan mijn vader papieren van jou kopen? Hij heeft immers geen cent meer. Straks gaat hij failliet."

„Failliet? Die en failliet! Die is veel te gewiekst!"

Frans Schreiber stond op en zei ernstig:

„Hoe is het mogelijk! Alle ochtendbladen verkondigen den ondergang van zijn zaak tengevolge van den stormloop van depositanten. Al zijn geld moet op zijn."

John Felix liep onophoudelijk om de groene vergadertafel heen. Hij was zoo opgewonden, dat het bloed hem naar het hoofd steeg en hij er uitzag als een gekookte kreeft.

„Hoor eens, John", riep Frans Schreiber hem toe.

„Wat is er? Wat wil je? Als niet spoedig de berichten van onze agenten uit Afrika komen, zijn wij verloren."

„Nonsens! Wordt eindelijk eens kalm, zoo schieten wij niet op".

Felix liep nog steeds rondom de tafel.

Plotseling bleef hij staan.

„Duivels, ik ben er!" riep hij uit. „Kerel, ik heb het gevonden!"

„Wat?"

„Den ondergang van je vader!"

„Zoo—o-o? Steek van wal!"

„Heeft hij je werkelijk bekend, dat hij je moederlijk erfdeel, dat onder zijn berusting was, in zijn zaak had gestoken?"

„Wat heeft die zaak nu nog voor waarde?"

„Kerel, luister! Al heb jij je eigendom ook gekregen, het misdrijf blijft toch bestaan.

„Hij maakte zich schuldig aan een strafbare handeling. Hij had er het recht niet toe. Onze wetten betreffende dat punt zijn prachtig en ik zal den strafrechter de zaak blootleggen. Dat zal voldoende zijn om hem zoolang van de vlakte te laten verdwijnen, totdat wij onze Ophir-aangelegenheden in orde hebben.

„Ik verzeker je, Frans, als het ons niet lukt, je ouwe onschadelijk te maken, dan wordt onze Ophir-zaak een zeepbel.

„Hij zal de oppositie tegen ons leiden als aanvoerder der baisse-klied en zijn reputatie is millioenen waard. Wij hebben dat nu in de

praktijk ervaren. Want — hoewel zijn kassen leeg waren en ondanks alle courantenberichten heeft men hem heden een crediet van miljoenen geschonken om ons onzen buit weer af te nemen.

„De afgunst van hen, die de winst niet met ons deelen, wordt steeds grooter. Met het vermogen, dat hij vandaag heeft gewonnen, staan hem thans alle hulpmiddelen om den strijd tegen ons vol te houden, ten dienste.

„Laten wij dus ons uiterste best doen door hem den toegang tot de beurs onmogelijk te maken.

„Zelfs als hij niet wordt veroordeeld, dan nog zal men hem gedurende den loop van het onderzoek buiten de beurs houden.

„Een dergelijk onderzoek duurt verscheidene weken; wat denk je van mijn plan?”

Frans Schreiber bekeek met aandacht zijn welverzorgde nagels, onderzocht of zij wel onberispelijk glad waren en antwoordde op nadenkenden toon:

„Je hebt gelijk. Dat is het recht van den oorlog. Ik heb geen lust, mij door den oude mijn miljoenen afhandig te laten maken. Hij maakt het ons moeilijker dan ik dacht.

„Maar — luister eens, ter wille van de publieke opinie — mijn naam mag evenmin als de jouwe in deze zaak genoemd worden.

„Hij is nu eenmaal mijn vader en de maatschappij zou mij boycotten.

„Regel de zaak dus zoo, dat wij alleen als getuigen worden gehoord. Ik heb het jou verteld, jij vertelt het aan een ander, nu, en die brengt het aan de groote klok.

„Weet jij iemand, die dat tegen een flinke belooning zou willen doen?”

Er werd op dat oogenblik geklopt.

Felix riep: „binnen!” en Holbert verscheen op den drempel.

Nog voordat hij iets zei, riep Felix uit:

„Waarom op verren afstand te zoeken, wat men vlakbij kan vinden?”

„Juist! De dokter zal het zaakje opknappen”, zei Frans Schreiber, nam weer in zijn clubfauteuil plaats en strekte zijn beenen zoo ver mogelijk uit, opdat de vouwen van zijn Engelsche pantalon niet kreukten.

„Welk zaakje?” vroeg Holbert, het tweetal vorschend aankijkend.

„Doktertje, wij hebben prima stof voor een artikel en zijn gaarne bereid, je alvast een lapje van duizend aan te bieden,” zei Felix, reikte hem de hand en schoof hem een stoel toe.

„Zoo zoo! Een lapje van duizend?” herhaalde Holbert. „Dus een pikante zaak? Wat is het voor een geschiedenis?”

Felix bood hem een sigaar aan, maar Holbert toonde hem een niet brandend eind sigaar

in zijn hand, waarvan het dekblad stuk was. Hij stak dat in zijn mond en bedankte.

Hierop bood Felix hem een lucifer aan.

„Dank je, ik rook koud,” zei Holbert en met donkeren blik kauwde hij op het eind sigaar.

„Slechte bui?” vroeg Felix, hem op den schouder kloppend.

„Zooals men het noemen wil,” antwoordde de journalist. „Gaat eens in de leer bij bankier Eduard Schreiber, heeren. Men blameert zich, als men voor u werkt.

„Het duurt niet lang meer, of gij beiden kunt wel uw boeltje pakken. Waar blijven de verwachte berichten? Daarvoor ben ik hier gekomen. Mijn redacties wachten erop.

„Ik heb ze hun volgens uw vaste beloften voor morgen toegezegd en ik ben gewend, mijn woord te houden. Hoe staat het er mee?”

„Wind je niet op, doktertje”, antwoordde Felix lachend. „Als het dringend noodig is, dan wil ik, om je in een goed humeur te brengen, je straks de berichten in mijn bureau dicteeren.”

„Dus zij zijn werkelijk gekomen?”

„Ja zeker, doktertje, Marconi-telegrammen van Dschiboeti naar hier!”

„Beursroover!” mompelde Holbert.

„Je bent geestig, doktertje! Maar wij hebben veel gewichtiger dingen voor je dan die Afrikaansche telegrammen. Luister eens!”

Felix vertelde nu de geschiedenis van de Charlottenburgsche obligaties tusschen Frans Schreiber en diens vader en besloot met het verzoek aan Holbert om de zaak ruchtbaar te maken.

Holbert had nerveus op zijn eind sigaar gekauwd. Er kwam in zijn binnenste iets in op-roer.

Hij sprong van zijn stoel op en stampste woedend op den vloer.

„Wat?” riep hij uit, „denkt gij, dat ik mij tot zóó iets leen? Mijneheeren, ik heb meer respect voor mijzelf dan gij!”

Felix lachte luidkeels en Holbert wierp hem een toornigen blik toe.

„Waarom lacht gij?” beet hij hem toe.

„Maak niet zulke flauwe aardigheden, doktertje!”

„Houd uw doktertje voor u. Ik ben er geen, al geeft men mij dien titel ook. Mijn tijd is beperkt. Dicteer mij de beloofde telegrammen, ik moet gaan.”

Felix floot zachtjes, haalde zijn portefeuille te voorschijn, opende deze en nam er een briefje van duizend mark uit. Hij zwaaide dat eenige keeren voor Holbert's oogen heen en weer.

„Dus? Hoe denkt ge er over?”

„Gij kent mijn antwoord, mijnheer Felix!”

„Zeer goed.”

Hij nam een tweede uit zijn portefeuille.

„Is dat voldoende?”

Holbert keerde zich om, nam zijn hoed en zei:

„Ik heb de eer u te groeten!”

Hij liep naar de deur.

Eerst nu zag Felix in, dat hij zich in Holbert's karakter vergist had.

„Alles loopt vandaag verkeerd!” mompelde hij binnensmonds vloekend.

„Wacht even, dokter, dan geef ik u de berichten,” zei Felix.

Holbert bleef staan.

Frans Schreiber had tot dusverre gezwegen en zijn nagels gepolijst.

Hij stond nu op, liep naar Holbert toe en zei:

„Ik begrijp u niet! Tot nu toe hebt gij ons op alle mogelijke manieren geholpen en opzienbarende artikelen tegen mijn vader in het licht gegeven. En nu zijt gij plotseling preutsch geworden. Heeft de ouwe heer u omgekocht?”

De kleine, dikke Holbert maakte een beweging, als wilde hij den jongen man een vuistslag geven.

Hij stampte met zijn wandelstok op den vloer en riep:

„Jij bent me een veel te dom uilskuiken, een te groote idioot, dan dat ik je een klap zou willen geven. Mij koopt men niet om, vlegel! Onthoud dat en begrijp goed, dat de paar centen, die ik van je heb gehad, een kleine tegemoetkoming zijn geweest in mijn onkosten. Onthoud dat! Begrepen?”

Frans Schreiber was doodsbleek geworden. Hij beefde en moest gaan zitten, als een echte lafaard.

Felix trachtte als bemiddelaar op te treden, maar het hielp niet.

Holbert stiet hem achteruit en verliet het vertrek.

Een pijnlijk stilzwijgen heerschte eenige minuten tusschen de beide compagnons.

Eindelijk riep Schreiber uit:

„Een ellendig sujet!”

„En jij bent inderdaad een idioot”, antwoordde Felix, „nu hebben we hem óók nog tot vijand.”

Hij nam plaats, sloeg de beenen over elkaar en dacht na, wat hij moest doen om de misslagen van dezen dag te herstellen.

Holbert moest door baron Trebschitz verzoend worden. Die had invloed op hem. Hij zou hem onmiddellijk telefonisch inlichten.

En Schreiber Senior? Hij moest ondanks Holbert's weigering te gronde worden gericht.

Met zachtheid verdiende men geen geld!

Hij wendde zich tot Frans Schreiber:

„Wat denk jij, dat wij moeten doen?”

„De oplaag van de Beursspiegel koopen, om ons niet door een sujet als deze Holbert de wetten te laten stellen!”

Felix sprong op.

Dat was een idee, dat hij van dien geblaaserden kerel niet had verwacht. Hij had toch wel eenige gelijkenis met zijn vader!

Dat was een schitterende gedachte. Het kwaad bij den wortel pakken en uitrukken. Met het bezit van dit blad, dat de beurs beheerschte, waren zij meester van het terrein.

Dat hij zelf nog niet op deze geniale gedachte gekomen was!

„Jij bent een prachtkerel, Frans. Hoe kunnen wij dat in orde brengen?”

„Heel eenvoudig,” antwoordde Schreiber Jr. „Bied den eigenaren uit de derde hand — wij mogen niet genoemd worden — een goeden prijs en zij zouden slechte kooplui moeten zijn, als zij niet accepteerden.”

„Zij zullen er niet op ingaan. Ik ken de eigenaars.”

„Zij zullen er wèl op ingaan. Zij moeten den indruk krijgen, dat het syndicaat, dat het aanbod doet, hun bij weigering concurrentie zal aandoen door oprichting van een andere beurscourant.”

De telefoon belde.

Felix nam den hoorn op.

„Centraal-Afrika-Bank. Met wie?”

„Hier notaris Gutmann! Is daar directeur Felix of Schreiber?”

„Hier Felix persoonlijk. Goeden dag, mijnheer Gutmann. Hoe gaat het?”

„Dank u! Ik kom dadelijk bij u. De telegrammen uit Afrika zijn zoeven aangekomen. Zeer gunstige berichten!”

„Goddank! Ik zal onmiddellijk den heeren commissarissen bericht zenden. Tot ziens, mijnheer Gutmann!”

„Tot ziens!”

Hij hing den hoorn op en wendde zich op levendigen toon tot Frans Schreiber.

„De telegrammen zijn eindelijk aangekomen!”

Zijn geheele gelaat straalde en blijmoedig streek hij over zijn klein, roodblond kneveltje.

Frans Schreiber bleef volmaakt onverschillig.

„Wij kennen den inhoud immers”, antwoordde hij nuchter.

Felix lette niet op zijn woorden.

Hij was vol geestdrift. Hij geloofde aan deze door hemzelf opgestelde telegrammen, alsof zij inderdaad op waarheid berustten.

Hij bezat een zelf-suggestie, die hem met onverstoortbaar optimisme in zijn eigen ideeën deed gelooven.

Om zijn denkbeelden ten uitvoer te brengen, was elk middel hem heilig. Hij zou koelbloedig over lijken wandelen, als het moest.

Onmiddellijk gaf hij aan eenige bedienden zijn bevelen om de reeds gedrukte uitnodigingen voor de vergadering van commissaris-

sen en groot-aandeelhouders op dienzelfden avond te bezorgen.

Daarop begaf hij zich met Frans Schreiber

naar diens kamer om daar den maaltijd te gebruiken.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Een vergadering van Ophir-aandeelhouders.

De commissarissen, de voornaamste aandeelhouders en de directeuren der Centraal-Afrikabank kwamen nog dienzelfden avond in de bestuurskamer der bank bijeen.

Alle heeren waren tengevolge der te verwachten goede berichten in een uitmuntende stemming.

Baron Trebschitz had Holbert meegebracht en het gelukte hem tusschen Felix, Frans Schreiber en den journalist een verzoening tot stand te brengen.

Op de agenda stonden de binnengekomen telegrammen uit Afrika.

John Felix, die aan het hoofd van de groote vergadertafel zat en president was, luidde een zilveren bel.

Algemeene stilte trad in. —

Iedereen keek hem aan.

Hij stond met plechtig gebaar op, maakte een buiging voor de aanwezigen en sprak:

„Zeer geachte heeren aandeelhouders, Ik moest u laten bijeenroepen voor een buitengewone vergadering. Het verheugt mij, dat gij allen aan mijn oproep hebt gevolg gegeven en ik dank u daarvoor!

„Het betreft namelijk het meest gewichtige punt van onze onderneming en wel de werkelijke beoordeeling van onze belangen in Afrika.

„Mijne heeren, gij allen waart bereid mij tot heden te beschouwen als den leider. Ik verzoek u, in het belang van het groote kapitaal, dat gij in onze handen hebt gelegd, niet aan den goeden uitslag onzer onderneming te twijfelen, wanneer de telegrammen die notaris

Gutmann zal voorlezen, onverhoopt niet dat mochten behelzen, wat wij wenschen.

„Onze zinspreuk moge blijven:

„Onze toekomst ligt in Centraal-Afrika! Ik verzoek u, notaris Gutmann, de telegrammen te willen openen!”

Felix nam weer plaats en veegde zijn voorhoofd af met een zijden zakdoek.

Hij zag, dat Frans Schreiber spottend glimlachte.

Aller oogen richtten zich nu op notaris Gutmann, die van zijn stoel opstond en uit een portefeuille de telegrammen te voorschijn haalde.

De hoofden der verzamelde geldmannen waren bijna bewegeloos van spanning.

Zij durfde nauwelijks ademen.

Notaris Gutmann, een gezond uitziend man van zestigjarigen leeftijd, rekte zijn magere gestalte uit, opende het eerste telegram en las:

„Directie der Centraal-Afrika-bank, Berlijn.

Zooeven door minster Ilg van keizer Menelik de gewenschte concessies verkregen. Kunnen spoorlijn tot Witten Nijl leggen. Krijgen recht tot op twee mijlen afstand van de spoorlijn mijnen aan te leggen en plantages in exploitatie te brengen.

Bredow, gevolmachtigde.”

Een luid „Ah!” weerklonk.

„Wees zoo goed, nog eens voor te lezen,” verzocht directeur Felix, „opdat wij den in-

houd van het telegram allen kunnen noteren."

„Zeer juist," klonk het van alle kanten.

Notaris Gutmann voldeed aan dien wensch.

Vol ijver schreven zij den inhoud van het bericht op.

Het ijverigste John Felix zelf.

Notaris Gutmann nam een tweede telegram. Weer luisterden alle aanwezigen in gespannen aandacht.

„Directie der Centraal-Afrika-bank, Berlijn. Onderzocht een gedeelte van tweehonderd Engelsche mijlen aan ge-projecteerde spoorlijn. Vond uitgestrekte kolenbeddingen, rijke ertslagen van koper en ijzer. In de nabijheid van Berbar vond ik ingestorte oude goudmijnen. Arbeid van drie dagen bracht tien tonnen gouderts aan den dag. De mijn heeft tachtig procent goud en is, naar den bodem te oordeelen, van groote uitgestrektheid. Negers brachten mij van onbekende streken, honderd mijlen westwaarts, gesmolten goud als ruil. Moet daar op straat liggen. Vond in de Berbarmijn een steenen plaat met Oud-Hebreeuwsche letters. Hebben ongetwijfeld goudland Ophir ontdekt. Zend morgen het gevondene en nadere berichten.

Dit telegram door boden naar Harrar.

ALTHAUS, mijnbouwkundige."

Gutmann zweeg. In ademlooze spanning keken de aanwezigen hem aan.

Voor hun oogen schemerden allerlei fantastische sprookjesschatten.

Het witte electrische licht veranderde in hun verbeelding in gouden stralen, de groene tafel werd een gouden plaat, de menschen om hen heen werden brokken gouderts. Reusachtige goudbergen openden zich voor hen en deden hen terugdenken aan de wondersprookjes uit Duizend-en-een Nacht.

Zij sprongen op, liepen als gekken door elkaar heen, riepen „Ophir!"; omhelsden elkaar, dansten, schreeuwden en lachten.

Een goudroes had zich van hen allen meester gemaakt.

Notaris Gutmann was de eenige, die koel en rustig naar de anderen keek.

John Felix was op zijn stoel geklommen, liet zijn bel weerklinken en schreeuwde onophoudelijk:

„Hoera voor Ophir! Hoera voor Ophir!"

De dikke groot-industrieel Treber had Frans Schreiber beetgepakt en sleepte hem, springend, met zich mee.

Holbert was door twee aandeelhouders bij den arm gepakt en in galop meegevoerd, tot

dat de adem hen begaf en zij hijgend in een stoel zonken.

Wel een kwartier lang duurde deze goudkoorts en het duurde daarna nog geruimen tijd eer het zoo rustig was geworden, dat het telegram voor den tweeden keer kon worden voorgelezen.

Toen wilden allen het telegram zelf lezen en notaris Gutmann kon slechts met moeite verhinderen, dat het blad papier verscheurd werd.

Als een troep krankzinnigen verdrongen zij zich om hem heen. Hij moest de brutale vuisten, die hem het telegram uit de vingers wilden trekken, met geweld afweren.

Het gelukte eerst met behulp van vijf bedienden der bank, welke Frans Schreiber hem stuurde, de opgewonden menschen in bedwang te houden en te kalmeeren.

Alleen baron Trebschitz verveelde zich. Hij was blij, toen een der aanwezigen voorstelde, naar het Keizershof te gaan, om daar op de goede tijdingen een glas champagne te drinken. Voor hem waren de woorden, die Felix had gesproken, niets anders dan nonsens en bedrog geweest. Maar zijn tijd was nog niet gekomen en hij zweeg.

Hij verbaasde zich alleen over de lichtgevoeligheid van zoo velen, die als verstandige menschen bekend stonden.

Onopgemerkt verliet hij de zaal.

Den volgenden dag stegen op de beurs de Ophir-aandeelen tot meer dan duizend, een bijna nooit voorkomend geval in de financieele wereld. En dat, terwijl er nog geen penning dividend was uitbetaald!

Maar de fantasie der beurslui, opgezweept door de berichten van Holbert over de aangekomen Afrikaansche telegrammen, spiegelde hun onmetelijke winsten voor en dreef den koers tot een hoogte, zooals alleen krankzinnigen die in het leven konden roepen.

John Felix stond als een zegevierend veldheer te midden van al zijn agenten en commissionairs.

Hij was de afgod der beurslui geworden, want hij bezorgde hun onmetelijke rijkdommen. De geslepenste speculanten keken vol eerbied naar hem op.

De commissionairs defileerden reeds des morgens in de vroegte voor zijn particuliere woning om een order te krijgen.

Zelfs de makelaars der grootste huizen deden hem allerlei koop- en verkoopaanbiedingen.

Maar het glimlachende gelaat, dat hij de wereld vertoonde, was slechts een masker. Ondanks het schitterende succes was hij in een zeer slechte stemming.

In den vroegen morgen was hem een telegram gebracht van een Londensch commis-

sionair, dat als een dreigende, zwarte wolk zijn gelukszon scheen te zullen verduisteren.

De mededeeling, welke zijn goed ingelichte Londensche agent hem zond, luidde, dat de New-Yorksche bankiersfirma Pierpont Morgan verscheidene commissionairs naar Abessinïë had gezonden en zich waarschijnlijk met den Berlijnschen bankier Eduard Schreiber had verbonden, om tegen hem te opereeren.

Het Amerikaansche kapitaal wilde in elk geval het Duitsche uit Centraal-Afrika verdringen en Pierpont Morgan was ongetwijfeld van plan, millioenen te wagen om zijn doel, het bezit van Centraal-Afrika, te bereiken.

John Felix knarste met de tanden, toen hij dat had gelezen.

Hij had zijn zaak slechts als een luchtkasteel gebouwd en er nooit aan gedacht, dat zijn gewaagde speculatie practische gevolgen zou kunnen hebben.

Den menschen zand in de oogen strooien, daarop waren zijn plannen gebouwd. Er was nog geen enkele spade in Afrikaansche aarde gestoken, er was geen enkele ingenieur heen gezonden, laat staan aan keizer Menelik een concessie gevraagd. Het was dus te begrijpen, dat dit bericht van den inval door den beroemden Yankee, Morgan, in zijn speculatiegebied hem schrik aanjoeg.

Het kon zijn, dat de Amerikaansche beurskoning reeds nadere bijzonderheden wist en zijn millioenen opofferde om Milliarden ervoor terug te krijgen.

Te midden van het drukke beursgewoel moest hij onophoudelijk nadenken over een oplossing van de kwestie-Morgan. En weer kwam hij tot het resultaat, dat bankier Schreiber Senior tegen hem ageerde en dat slechts door diens bemiddeling de Amerikaan was overgehaald om millioenen te verdienen met den ondergang van Felix en Schreiber Jr.

De vader van zijn compagnon moest eindelijk onschadelijk worden gemaakt. Hij glimlachte boosaardig en plukte aan zijn kneveltje, toen hij naar de plek keek, waar Schreiber stond. Zachtjes mompelde hij in zichzelf:

„Morgen in de gevangenis! Uw laatste beursbezoek, mijnheer! Gij zult er niet zoo goed afkomen als Dewold, die naar het buitenland is gevluht!”

Hij verliet de Beurs en reed naar de Afrika-bank, waar Frans Schreiber op hem wachtte. Deze keek hem zenuwachtig aan en zei:

„Ik hoorde toevallig een gesprek tusschen den baron en Holbert. Zal ik je eens zeggen, wat ik geloof? Dat jij een speelbal voor hen bent en anders niets. Ik laat mij hangen, als het niet zoo is”.

Felix had op en neer geloopt, hij bleef nu staan en klopte Frans Schreiber op den schouder, terwijl hij sprak:

„Nonsens! Trebschitz wil geld verdienen en is veel te verstandig om mij te benadeelen.

Maar wij hebben heden een interessant bericht ontvangen uit Londen. De strijd zal nu beginnen.

Het wordt tijd, dat jij je eens wat meer op de beurs verthoont. Men verbaast zich al over je wegblijven sinds een week en je weet, hoezeer wij afhankelijk zijn van de publieke opinie.”

„Ik heb maling aan de publieke opinie!” viel Frans Schreiber uit. „Ik doe niet meer aan dien rommel mee en daarmee basta. Betaal mij mijn bedrijfskapitaal terug, terwijl ik je daarvoor Ophir-actiën zal geven, zonder aanspraak te maken op eenige overwaarde en wij zullen ieder onzen eigen weg gaan. Ik reken op je fatsoenlijkheid, dus je zult mijn wensch zeker vervullen.”

„Mooie fatsoenlijkheid, die jij verlangt. Misschien was je zoo vriendelijk, om meteen een touw mee te brengen, waaraan ik mij kan ophangen. Ik vraag je voor den laatsten keer, Frans, meen je dat, wat je zegt, in vollen ernst?”

„Natuurlijk!” zei Schreiber Jr., sloeg bedaard het eene been over het andere en stak een sigaret aan.

Felix kookte van woede.

„En dat durf je mij te zeggen?”

„Zooals je hoort — — ja!”

„De duivel moge je halen. Zelfs als ik het kapitaal bezat, zou het gelijkstaan met een zelfmoord, als ik onze vennootschap op het oogeblik ontbond.”

„Je hebt geen kapitaal? Ik zou denken, dat je een flinke winst heb gemaakt!” zei Frans Schreiber kalm.

„Winst?” schreeuwde Felix rood van toorn en buiten zichzelf van woede vervolgde hij:

„Ik heb door onze hulptroepen op de beurs de actiën laten koopen om ze in de hoogte te drijven. Ik en winnen — schulden bezit ik — — millioenen schulden, als het mij niet gelukt om dat, wat ik moest koopen, morgen en overmorgen weer te verkoopen.”

„Ah — zoo! Je hebt dus je eigen waar gekocht. Ja, van dien truc wist ik niet af.”

„Geloof je, dat het anders te doen was?” brulde Felix. „Het was een kwestie op leven en dood. Ik heb bijna drie vierde van de actiën opgekocht.”

„Ik versta je wel, je behoeft niet zoo te schreeuwen,” meende Schreiber Jr.

„Millioenen zijn uitgegeven en nu, nu wij kunnen verdienen, kom jij om den aftocht te blazen.”

Frans Schreiber antwoordde niet direct. Hij scheen na te denken en zei na een poosje:

„Nu ja, het was maar een idee. Ik kende den stand van zaken niet. Dus — — zoo is de

toestand! — — En geloof je werkelijk, dat je zult zegevieren?"

„Jij begrijpt niets van den geheelen beurs-handel!"

„Dat geef ik grif toe, maar beantwoord liever mijn vraag: denk je te zullen zegevieren?"

„Ongetwijfeld! Ik bond door dezen koop alle speculanten aan handen en voeten. Wij zijn de beheerschers van de markt en verkopen als het ons past. Onze kassen zullen in de eerstkomende dagen volstroomen. De uitwerking van onze Afrikaansche telegrammen is gewoonweg kolossaal. De beurs is geestdriftig, wij stijgen de hoogte in — — — wij kunnen onmogelijk verliezen!"

Hij had zich warm gepraat en koelde met den zakdoek zijn voorhoofd af.

Frans Schreiber wipte de asch van zijn sigaret en antwoordde:

„Ik zou toch de Actiën niet gekocht hebben!"

„Dwaasheid! Nonsens! De tegenstanders, aangevoerd door jouw vader, zouden reeds nu tegen ons baisse spelen. Ik zal liever mijn laatste hemd verkopen om onze Actiën in mijn bezit te krijgen, dan dat ik ze één procent liet dalen."

„Een gevaarlijke waaghalzerij, wanneer het je niet gelukt, de gekochte stukken zoodra mogelijk kwijt te raken."

„Belachelijk!" meende Felix. „Het woord Ophir alleen heeft de nuchterste hoofden wild gemaakt. Zelfs de groote, voorzichtige banken gaven reeds kooporders en ik denk er over, om na sluiting van het eerste jaar — — dus den 1sten Januari, die reeds nadert, het grondkapitaal te verhoogen en een nieuwe inschrijving open te stellen. De motten vliegen immers altijd in de kaars en iedere speculant waagt de kans om met tien Mark er honderd te verdienen. Wij zullen een koers bereiken, die ongekend is!"

„En hoe denk je over het uitvoeren der Afrikaansche plannen? Over de exploitatie der door jou gefantaseerde goudmijnen?"

Felix barstte in lachen uit.

„Frans, je bent geestig! Het geld ligt hier zóó voor het grijpen, waarom zouden wij het in Afrika zoeken? En zooals ik, denken zij er allen over — — de speculanten, makelaars, commissionairs en agenten. Wij hebben er geen tijd voor — en willen er ook geen tijd voor hebben — om onze plannen ten uitvoer te brengen. Snel geld verdienen is de algemeene wensch. Wat er verder moge gebeuren, kan ons koud laten.

„Idealisten mogen in Afrika hun beenderen en hersens laten verdrogen, hier is het leven wel zoo aangenaam!"

„Uitgezonderd op Moabit, achter de tralies!" zei Schreiber Jr.

Buiten zichzelf stooft Felix op, uitroepend:

„Voor den duivel! Zwijg met je dwaasheden! Pah! Ik en naar Moabit! Neen, mijn jongen! Ik houd niet van besloten gezelschap. Mocht onze speculatie tot een krach komen, dan spelen andere acteurs daarin de hoofdrol. Eventueele verliezen zullen op de hoofden der aandeelhouders neerkomen en wien dat niet past — welnu — die schiet zich liever een paar gaatjes in zijn schedel dan naar den officier van justitie te loopen. Die betaalt hem zijn verloren kapitaal tóch niet terug.

„Beursspel is niet onderworpen aan de strafwet. Verlies en winst zijn onze eenige wetten."

„En de groote massa kleine aandeelhouders?" vroeg Schreiber Jr.

„Stommerikken! Zij hadden liever obligatiën moeten koopen dan actiën. Onkunde moet gestraft worden!"

„Maar zij kochten, gelokt door leugenachtige berichten."

„Scheef ik die berichten? Dat moet Holbert maar met hen uitvechten! Hij is er als tusschenpersoon voor betaald!"

„Die berichten heeft Holbert geschreven op grond van jouw mededeelingen. — Ik herhaal je nóg eens, dat ik je mijn actiën aanbied."

„Goed. Wacht totdat ik er het geld voor heb."

„Wachten?"

Voor den geest van Frans Schreiber doemde de herinnering op aan een dergelijk tooneel tusschen zijn vader en hem.

„Neen, Felix, ik wacht niet! Jij hebt inder tijd bij mijn opname als firmant ook niet kunnen of willen wachten en je hebt mij gedwongen mijn vader het mes op de keel te zetten. Ik heb bij hem niet gewacht, ik zal het nu bij jou nog veel minder doen. Betaal of ik verkoop!"

Felix werd zoo bleek als een doode. Hij trilde letterlijk van woede.

„Ik — — ik — — zou je kunnen doodslaan, als je nu gingt verkopen," stamelde hij wit tot zijn lippen toe.

Frans Schreiber stond op en keek hem strak aan, toen hij zei:

„Wie zal het mij beletten?"

Felix lachte hoonend.

„Je geldelijk voordeel, stommeling! De winst, die je binnen een maand kunt behalen. Je zoudt immers stapelgek zijn, als je je nu tevreden steldet met een winst van tien Mark, terwijl je weet, dat je over een week het tiendubbele zult krijgen.

Overigens, als je misschien slecht bij kas bent, wat ik als beweegreden van je dwaze verlangens veronderstel, kun je morgen beschikken over een bedrag van eenige honderduizenden. Maar vertel mij niet zulke krank-

zinnige dingen, daarmee maak je mij werkelijk zenuwachtig."

"Ik ben volstrekt niet zoo slecht bij kas, om geld te moeten opnemen!" antwoordde Frans Schreiber op ijskouden toon.

"Maar wat voor den duivel beweegt je dan?"

"Moraliteit!"

Felix was een oogenblik verbluft. Daarop barstte hij in een onaangenaam lachen uit.

"Mo — ra — li — teit? Kerel, Frans, je bent rijp voor een gekkenhuis! Je bent zeer geestig. Van die kwaal heb ik tot dusverre nog niets bij je opgemerkt. Waar heb je dat woord opgevangen? Ben je op een bijeenkomst van het heilsleger geweest?"

"Houd je geestigheden voor je. Je kent mijn plan, om uit de firma te treden. Ik verzoek je, zoo spoedig mogelijk een afrekening gereed te maken, en nu adieu!"

Hij nam zijn hoed en verliet de kamer.

Felix keek hem na en zei:

"Allright, my boy! Ga naar het land waar de peper groeit. Ik heb mijn doel bereikt, want zonder jouw geld was ik nooit in het zadel gekomen."

Hij ging naar zijn schrijftafel en verdiepte zich in berekeningen.

ZESDE HOOFDSTUK.

Op de Beurs.

Het was den volgenden ochtend echt waterkoud. Het had vanaf middernacht geregend. IJskoude gietbuien overstroonden de stad, zoodat de riolen het water bijna niet konden verzwellen.

De voor de Beurs rondzwerfende voddenrapers en afvalzoekers waren zoodanig bedekt met modder die van de wielen der auto's afspatte, dat ze een wandelende slijkzuil geleken.

Maar in weerwil van het verschrikkelijke weer was er dien dag buitengewoon druk bezook op de beurs.

Opdringend en duwend krioelden de beursbezoekers door elkaar.

Het gewirwar der stemmen geleeke veel op het bruisen der zee, en wie goed toehoorde, kon iedere seconde uit den schijnbaren chaos het woord „Ophir” vernemen.

Duidelijk en scherp als het gekrijsch van een roofvogel klonk het woord boven de menigte uit.

Met vergenoegde blikken begroetten de beursmensen elkaar. Men kon het hun aanzien, dat er hausse was, hausse in Ophir-aandeelen. De kleine groep der baissiers verdween als een waterdruppel in den stroom.

De verliezen, die zij tot nu toe hadden geleden, waren aanmerkelijk.

De Ophir-aandeelen noteerden hooger en hooger, daarmee alle hoop der baissiers op een dalen van den koers vernietigend.

De kracht der tegenstanders werd meer en meer verlamd, en de tegenstand, dien ze nog beproefden, was bijna belachelijk.

Diegenen onder hen, die tot nu toe hadden gespeeld zonder bezit van aandeelen, zij, die zoogenaamd in den wind waren gegaan, en wier termijn van levering der door hen verkochte stukken per ultimo stond te wachten, zagen zich volslagen geruineerd.

Daar Felix alles had opgekocht, was er niets meer te krijgen; en wilden ze hunne verplichtingen nakomen, dan moesten ze met enorm verlies koopen.

De haussiers lachten en dreven den spot met hun verliezen.

Niettemin waren er enkelen onder hen, die zich door niets van hun baisse-speculatie in Ophir-aandeelen lieten afbrengen en die bleven volharden met de taaiheid van den beproefden soldaat.

Er was voor hen toch niets meer te verliezen. Wat zij per ultimo hadden bij te betalen, bedroeg millioenen. Zij voerden den strijd zonder eenige dekking, en alleen door de blinde speelwoede der tegenstanders werd hun onmacht niet openbaar.

Zij hoopten altijd nog, dat het toeval hen te hulp zou komen en zij in plaats van als overwonnenen, als overwinnaars uit het strijdperk zouden treden.

Ten minste dachten de haussiers. Zij vermoeden niet, dat reeds eenige dagen geleden onder de solide elementen allerlei oncontroleerbare geruchten de ronde deden over binnenkort te verwachten opzienbarende ont-hullingen uit Afrika, waaruit zou blijken, dat de geheele opzet van Ophir fantasie en bedrog was.

De troepen der baissiers bestonden uit de eigenaren van kleine, oude, soliede bankiershuizen en het middelpunt werd gevormd door den bankier Eduard Schreiber.

Men voelde vrij algemeen, dat deze geniale geldman de beslissing over de Ophir-speculatie in handen had, en men wachtte in zenuwachtige spanning op het moment, waarop hij aan den strijd zou gaan deelnemen, en de beslissing zou vallen, of hij baissier of haussier was.

Het lawaai der beursbezoekers verstomde opeens, toen John Felix, gevolgd door een sterke troep zijner aanhangers, de beurszaal binnentrad.

Eerbiedig maakte men voor hem plaats.

Met zijn handen vol fonkelende ringen groette hij rechts en links, glimlachte tegen zijn kennissen en kon er trotsch op zijn, dat zoovelen voor hem bogen als voor een vorst.

Hem op den voet volgend, trad de bankier Eduard Schreiber binnen. Hij liep op een groep bankdirecteuren toe, die met hun makelaars blijkbaar op hem wachtten.

Dat wekte de algemeene nieuwsgierigheid op.

Tot nu toe had Schreiber zich steeds geïsoleerd gehouden, slechts hier en daar een bekende groetend of zaken doende met een makelaar.

Vandaag stond hij voor het eerst tusschen een groep personen. Als bij intuïtie zagen de beurslui daarin iets bizonders, want de groep, waarin Schreiber zich bevond bestond uit gerenommeerde en solide beursbezoekers.

Schijnbaar onbezorgd en er niet op lettend, dat hun groep zoo de aandacht trok, conferreerden de heeren met Schreiber.

Felix wierp een toornigen blik naar hen. Hij voelde, dat die groep zijn vijanden vormde, welke hem onder leiding van Schreiber met de dollars van Morgan wilden verslaan.

Doch heel gemakkelijk zouden ze er hem niet onder krijgen.

Volgens zijne 's nachts gemaakte berekeningen zouden ze in geen geval de overwinning behalen.

Het was hem nu eerst duidelijk geworden, dat zijn plannen werkelijkheid konden worden en dat er uit Afrika méér gehaald kon worden dan alleen de winst op de beurs.

Er moest daar in Afrika inderdaad veel te verdienen zijn, anders zou de Amerikaansche trustkoning niet aan den strijd tegen hem hebben deelgenomen.

Felix wilde nu met volharding en alle midelen de plannen van baron Trebschitz trachten te doorgronden. De Afrikaansche milliarderen mochten hem niet ontgaan.

Hij zag zich omringd door een zwerm bewonderaars. Onophoudelijk moest hij hand-

drukken wisselen en eenige woorden zeggen over de uitstekende toekomst van Ophir.

Iedere seconde wies de groep om hem heen.

Men koesterde zich bij hem, genoot mee van de bewondering, die men hem toedroeg en voelde zich in zijn nabijheid hooger staan dan de anderen.

Het was een merkwaardig mengelmoes van menschelijke karakters, gelijk een Chineesche Chop Suey, het niet te omschrijven gerecht der langstaartige koks.

Naast den eerlijken bankier stond de gewetenlooze speculant; naast den solieden commissionair de sjacheraars in twijfelachtige waarden, naast nauwgezette agenten, naar goud dorstende, door speelwoede aangegrepen elementen, in Engelsche modepakjes, met gefriseerde haren en sterk geparfumeerd.

Dezen onderhielden zich over hetgeen ze gisteren hadden beleefd op het bal van den Metropol-schouwburg, over cabarets, bars en casino's.

Dat waren de hyena's der beurs, die bij iedere groote speculatie als stroomannen hun brood verdienen, zonder eigen risico, totdat een krach het gebouw van hun lastgevers doet ineensstorten.

Men kon hen het beste vergelijken met een troep kraaien, die op het aas zijn afgevlogen en met woest geschreeuw elkaar de beste hapjes trachten af te pikken.

Onophoudelijk traden commissionairs en agenten der Afrikaansche bank op Felix toe, wisselden fluisterend een paar woorden en verdwenen met de ontvangen orders weer tusschen de menigte.

Nijdig keken de omstanders naar deze voorrechten, die in de geheimen van den grooten bankier waren ingewijd, en zouden gaarne weten, wat voor orders Felix had gegeven.

Gewoonlijk verzon een van hen een leugen en vertelde deze op eerewoord van geheimhouding aan zijn buurman.

Binnen weinige seconden ging dit bericht dan van mond tot mond, totdat het door een ander werd verdrongen en als een schaduw in het gewoel verdween.

Doch niet alle praatjes werden op deze wijze gesmoord. Vele gingen als een verderf brengende orkaan door de menigte en maakten heel wat slachtoffers.

Het was juist de groote kunst voor de beursbezoekers, de loopende geruchten tot hun eigenlijke waarde terug te brengen en daarnaar te handelen.

Zoo'n gerucht van groote beteekenis dook juist op voor het begin der slot-operatie van Felix. Niemand wist, waar het vandaan kwam.

Het luidde:

„Bankier Schreiber bestrijdt in opdracht

van Morgan vanaf heden de speculaties van Felix."

Dit bericht was van groote draagwijdte en uitwerking, ook wanneer het zou blijken een leugen te zijn.

De baissiers vertoonden voor het eerst een glimlach op hun gelaat, terwijl Felix moeite had zich onverschillig te houden.

Het zou een heftige aanval op zijn koers worden, wanneer hij het niet dadelijk wist te gaan.

Het gerucht kon zijn op heden gebaseerden verkoop vernietigen.

Snel dacht hij na over een tegen-aanval; het berichtje moest belachelijk gemaakt worden, tot leugen gestempeld, alvorens het door hem opgebouwde blok zijner aanhangers begon af te brokkelen, en het vertrouwen in den stijgenden koers der Ophir-aandeelen zou verzwakken.

Hij wendde zich tot bankier Seidenbaum, die naast hem stond en hem het bericht had gebracht, en zei:

„Morgan moet ten naaste bij failliet zijn, nu hij naar Europa uitwijkt."

Als grap werd dit direct verder verteld, doch het had niet de uitwerking, die Felix wenschte.

Zijn kring van aanhangers wendde voortdurend het hoofd naar de kleine groep, die om bankier Schreiber stond geschaard.

Felix voelde wel, dat deze de man van den dag was geworden, en had nu al spijt, dat hij zoolang had gewacht, tot hij nu alles op de laatste kaart moest zetten.

De beurs begon.

Het lawaai der beursmannen sloeg dadelijk over tot tumult. Op een slagveld kon het niet rumoeriger toegaan.

Men wierp zich op elkaar. Koop en verkoop, vraag en aanbod klonken uit honderden kelen als knetterend, sissend raketvuur.

De handel draaide hoofdzakelijk om Ophir.

Niemand had grooten lust zich met aandelen van andere ondernemingen bezig te houden.

Ophir beheerschte volslagen de geldmarkt. Telegrammen betreffende een dreigende algemeene staking in de kolenmijnen en die een koersdaling van meerdere procenten op de markt der mijnaandeelen tengevolge hadden, werden kalm opgevat.

Berichten betreffende de opheffing van een der grootste bouwmaatschappijen, de geldleening eener Argentijnsche stad, de uitgifte van een nieuwe Turksche staatsleening, die in gewone omstandigheden altijd een groote bedrijvigheid op de beurs teweeg brachten, werden door de speculatie in Ophir-aandeelen koel opgenomen.

Er was een nauwelijks te dekken vraag naar Ophir-aandeelen.

Slechts spaarzaam kwam Felix door zijn agenten aan het verlangen tegemoet. Door het opduiken van Schreiber's baisse-groep moest hij voorzichtig te werk gaan en zoo lang mogelijk tegengaan, dat zij in het bezit van zijn actiën konden komen.

Hij mocht hen niet de wapens tegen zichzelf in handen geven en toch moest hij beproeven bij kleine posten te verkoopen.

Een gevaarlijk, halsbrekend waagstuk, dat uiterst beleidvol diende te geschieden.

Daar klonk plotseling in zijn onmiddellijke nabijheid een verkoop-aanbod, dat hem korzellig maakte. Het was een post van honderd stuks Ophir, terwijl hij door zijn agenten slechts kleine posten van dertig tot vijftig stuks liet verloop.

Voordat hij nog order tot aankoop had gegeven waren de stukken al aan de Schreiber-groep verkocht; en terwijl Felix nog over den onbekenden persoon van den verkooper stond na te denken, weerklonk een nieuw verkoop-aanbod van honderd stuks.

Dit had een directe koersdaling ten gevolge. Men begon meer op te letten en een zenuwachtige onrust maakte zich meester van de haussiers.

Weer werd de Schreiber-groep eigenaar van de stukken.

Voordat Felix tijd had een plan tot verdediging van zijn positie op te maken, werd een post van tweehonderd stuks ten verkoop aangeboden. En alsof het was afgesproken, dadelijk riep een makelaar van het Schreiber-clubje „mijn".

Het werd nu ernst met den strijd. Opnieuw liep de koers terug. In gesloten colonne trokken de baissiers op.

Hier en daar viel van het hausse-blok al een klant af, die zijn waarden verkocht.

Felix knarsetandde van ergernis en woede over den geheimzinnigen, onbekenden tegenstander.

Inderhaast gaf hij zijn agenten de opdracht voor zijn rekening te koopen en door gefingeerde kooporders de koersdaling onschadelijk te maken.

De koers moest tot elken prijs weer omhoog gejaagd worden.

En dat gelukte hem. Door eenige groote schijnaankopen herstelde zich de koers.

Reeds was hij tot op tien mark na weer op de oude hoogte teruggebracht, toen een post van driehonderd stuks ten verkoop werd aangeboden.

Weer schreeuwde een makelaar van bankier Schreiber „mijn" en kreeg ze.

Het werd den beursbezoekers nu duidelijk, dat de eigenlijke speculatie was begonnen

door bankier Eduard Schreiber, die de leiding der baissiers tegen de Ophir-aandeelen op zich had genomen.

Het gerucht omtrent de connectie van den Amerikaanschen trustkoning met Schreiber was dus geen leugen.

Slechts een Morgan was in staat tegen Felix en consorten te kunnen opereeren. Er was een verlies van millioenen noodig om in dezen strijd overwinnaar te worden.

Afrika was de inzet geworden; een groot-speculatie zooals nog nimmer was gewaagd.

De zegenvierende blikken der haussiers, die tot nu toe meester van het terrein waren geweest, werden ernstig en onrustig. Het spel werd meer en meer onzeker.

Menig haussier viel af en liep over naar de baisse-groep.

De koers liep wéér terug.

Het werd een heen en weer geschommel tusschen stijgen en dalen.

Men streed van weerskanten met de uiterste taaiheid en energie. Aan beide zijden leed men evengroote verliezen.

Toen de beurs sloot was het Felix slechts ten koste van zijn reserve, met al zijn hulp-troepen geluk, met denzelfden dagkoers te sluiten als den vorigen dag.

Dat was geen goed teeken.

Toch verliet hij de beurs met den gewonen glimlach op het gelaat en onderhield zich met bankier Seidenbaum over de voordeelen van een nieuwe Engelsche saus, als liet hem het resultaat van dezen dag volkomen koud.

Eerst toen hij alleen in zijn gesloten auto zat en naar de Centraal-Afrika-Bank reed, verdween de glimlach en kwam er een stortvloed van binnensmonds gemompelde scheldwoorden over zijn lippen.

Zij waren bestemd voor den onbekenden verkooper der Ophir-aandeelen, den gemeenen verrader zijner zaak, den stompzinnigen, onwijzen dwaas.

Wanneer hij vóór hem stond, zou hij hem in koelen bloede hebben kunnen doodslaan.

Het was alleen merkwaardig, dat hij hem niet kon ontdekken.

Wie zou het zijn?

Hij liet al zijn hoofd-aandeelhouders de revue passeeren, doch niemand kwam hem verdacht voor. Zij stonden of vielen immers allen met hem. Het was gewoonweg zelfmoord van dengene, die verkocht.

Daarna overlegde hij, wat hij zou doen. Hij besefte, dat hij va banque speelde en het vooruitzicht had te verliezen. Als hij zijn voorraad aandeelen maar niet zelf had opgekocht, zoodat hij nu aan banden lag. De medaille had twee kanten: een mooie en een leelijke!

Wanneer hij het kon uithouden en niet behoefde te verkoopen en zijn tegenstanders in omvangrijke leverantiën wikkelen, die zij niet konden volbrengen, dan zouden ze in weerwil van de millioenen van Morgan per ultimo December verloren zijn.

Maar zij zouden probeeren den koers verder te drukken, zijn aandeelen waardeloos maken, hem dwingen te verkoopen. Met alle mogelijke middelen zouden ze dit doorzetten en dan was iedere latere verkoop een illusie.

Hij moest raad schaffen en een middel zoeken om zijn voorraad aandeelen zoo snel mogelijk onder het publiek te brengen.

Hij mocht niet langer wachten. Iedere dag was winst.

Hij moest afstand doen van alle verdere voordeelen en blij zijn als hij met weinig agio van zijn aandeelen afkwam.

Hij had geld noodig. Millioenen.

Zoodra hij die had, zou hij het Afrikaansche ontwerp werkelijk ten uitvoer brengen.

Hij raasde op het goud, dat daar vermoedelijk lag en dat de Amerikaan hem wilde afhandig maken.

Hij verweet zichzelf, dat hij dat niet dadelijk had ingezien, want dan zou hij alleen jager op het Afrikaansche grof wild zijn geweest. Nu bleef het bij drijven.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Va banque.

John Felix had voor den volgenden beursdag al zijn hulp-troepen gemobiliseerd.

Reeds den vorigen avond waren verscheidene geheime commissionairs van hem naar Weenen, Frankfurt a/M., Hamburg, Breslau en Leipzig vertrokken, om op de beurzen al-

daar invloed uit te oefenen ten gunste van de Berlijnsche verkoop-operatie.

Door cijfer-telegrammen hadden de vertegenwoordigers der Centrale-Afrika-Bank in Londen en Parijs order gekregen, dat zij bij iedere koersdaling der Ophir-aandeelen op de

Berlijnsche beurs, dadelijk door telegrafische kooporders aan den strijd moesten deelnemen.

De markt moest bedwongen en de opgekochte aandelen in handen van het publiek gebracht worden.

Ieder langer uitstel kon de groote speculatie vernietigen, daar de afgeloopen beursdag duidelijk had aangetoond, dat de toestand voor de Centrale-Afrika-Bank zeer ernstig was.

De aanklacht bij den officier van justitie tegen den bankier Schreiber was zonder gevolg gebleven.

Felix werd wit van woede, toen hij dit vernam.

Hij had zóó vast gerekend op dezen zet, dat hij bijna onbezorgd het verdere verloop zijner speculatie had afgewacht.

Ook de gezamenlijke pers hield zich merkwaardig stil. De aantekeningen, die hij over het gebeurde aan verschillende redacties had toegezonden, waren naar de papiermand verwezen.

Zelfs de sensatie-pers besprak het geval Schreiber niet.

Dr. Holbert had hij per brief, daarna telegrafisch bij zich laten ontbieden, hij had geen antwoord gekregen.

Hoe kwam dat? Het kon niet anders of daar moest iemand achter steken, die enorme invloed had. Maar wie was dat? Wie was die Groote Onbekende, die zijn invloed aanwendde om hem in het verderf te storten? Hoe hij ook nadacht en allen, die hij kende de revue liet passeeren, hij moest het antwoord op deze vraag schuldig blijven.

Een onbestemd, onbehaaglijk gevoel maakte hem ongerust; hij was bang.

Doch hij wilde het zichzelf niet bekennen en gaf, zooals altijd, de schuld aan zijn zenuwen.

Voor het eerst had hij het gevoel, alsof de grond onder zijn voeten wegzonk. Hij probeerde zich weer kunstmatig in de goede stemming te brengen.

Voordat hij naar de beurs ging, nam hij een koude douche en liet zich masseeren. Daarna ontbeet hij en dronk eenige glazen port en ouden cognac.

Voor een oogenblik hielp dit, doch toen hij in zijn auto zat en naar het terrein van den strijd reed, kwam het onbehagelijke gevoel terug en overmande hem dermate, dat hij meende door de beweging van de auto onpasselijk te zullen worden.

Doch met groote moeite verzamelde hij nogmaals al zijn energie en stapte als een zorgeloos avonturier en met den trots van den overwinnaar de beurs binnen.

Hij moest den eindstrijd doormaken en zijn aandelen verkoopen.

Ofschoon de heden te behalen winst slechts

de helft zou bedragen van hetgeen hij gehoopt had, moest hij zich toch hiermee tevreden stellen.

Beter zoo dan misschien alles verliezen.

De hoofdzaak zou vandaag zijn, dat baron Von Trebschitz en de overige hoofd-aandeelhouders geen achterdocht koesterden en, zich onzeker voelend, door den massa-verkoop van Ophir-aandelen, eveneens gingen verkoopen.

Dan zou een castastrophe onvermijdelijk zijn.

Felix durfde zich, in weerwil van zijn koelbloedigheid, een dergelijk slot niet indenken.

Met zijn gewonen glimlach betrad hij de beursruimte en als een hongerig roofdier bleef hij eenige oogenblikken bij den ingang staan om zich te oriënteeren.

Zijn neusvleugels trilden en zijn blik vloog over de aanwezigen.

Hij kende het geheim om de beursstemming dadelijk uit te vorschen. Deze verzameling van zenuwachtige menschen miste de gave om rustig en kalm te blijven.

Al was misschien ieder dezer beursmannen op zichzelf een nuchter berekenaar en een denkend mensch, zoolang hij buiten de beurs was, — hier stond hij onder den geweldigen invloed van de hypnose, hier was zijn wil afhankelijk van de stemming der anderen.

Dit geheim kenden alleen de beurskoningen.

Zij verstonden het, hypnose op de massa uit te oefenen door een geestigheid, door een korte opmerking over de politiek, soms alleen door een slagvaardig antwoord, om zich dan met weinig moeite groote winsten te laten betalen door de gesuggereerde massa.

Alleen op dié manier zijn de soms verre gaande inconsequenties der beurs te verklaren. Deze kunstmatig opgeschroefde koersen zijn op niets anders gebaseerd dan op den lust naar oogenblikkelijk profijt. —

John Felix kende dit alles. Hij was een van hen, die weten, hoe de vork in den steel zit.

Slechts eenige seconden bleef hij alleen staan, toen werd hij reeds omringd door zijn talrijke bewonderaars, die hem als het ware naar binnendroegen.

Naar alle kanten wisselde hij vertrouwelijk handdrukken, vertelde de nieuwste moppen van de Lindenclub, critiseerde de debatten uit den Rijksdag, amuseerde zich over het nieuwste voorval uit de buitenlandsche politiek, over de modekleur der vesten en dassen van de Berlijnsche dandies en bracht door zijn geest en slagvaardigheid de toehoorders in de voor hem zoo noodzakelijke hausse-stemming voor Ophir-actiën.

Zijn geheime commissionairs sloegen hem gade, totdat hij hun het afgesproken teeken gaf tot den verkoop.

Hij had het operatieplan nauwkeurig be-

sproken. Langzaam, met kleine posten, afgewisseld door grootere schijnkopen, moest de verkoopcampagne der Ophir-aandeelen plaats hebben.

Hij veegde zich met zijn zakdoek het voorhoofd af. Dat was het afgesproken teeken.

Niemand kon aan hem zijn koortsachtige onrust bemerken over het slagen zijner speculatie.

In dat opzicht overtrof hij de groote massa; deze volmaakte manier om te kunnen comediespelen, om zijn gelaat altijd in de gewenschte plooi te kunnen houden.

Zonder duizelen langs gapende afgronden te gaan, zorgeloos te kunnen lachen ondanks de grootste gevaren. Niemand dan hij zelf zag de spookachtige schaduw van den op handen zijnden ondergang.

Zijn ongerustheid verminderde een weinig toen hij de mededeelingen ontving van zijn commissionairs, dat de verkoop goed van stapel liep.

Eveneens kwamen er gunstig luidende telegrammen van de vreemde beurzen.

De koers der Ophir-aandeelen steeg ondanks de steeds ruimer voorhanden zijnde stukken en de hooger stijgende verkoopen.

De markt kocht, wat werd aangeboden.

Felix zocht met argusoogen tusschen de menigte, of hij de gestalte van bankier Eduard Schreiber ook kon ontdekken. Hij zag hem niet en de afwezigheid van dezen zoo gevreesden tegenstander maakte zijn stemming aanmerkelijk beter.

Zoo naderde de middagbeurs, de tijd waarop de koortsachtige gejaagdheid der beurslui haar toppunt bereikt.

Felix ontdekte, dat door de schreeuwende, gesticuleerende menigte de rijzige, slanke gestalte van baron Trebschitz naar hem toekwam. Op hetzelfde oogenblik begreep hij, dat de aanwezigheid van dezen man iets bijzonders beteekende.

Felix ging hem tegemoet.

Lachend stak hij hem de hand toe en riep:

„Drommels, baron, men ziet aan u, dat gij katterig zijt. Hahaha! Kunt gij niet eens drie glazen champagne verdragen? Meer zijn het er, geloof ik, niet geweest. Kom mee, de frische lucht zal u goed doen. Ik zal even met u meegaan.”

Hij nam den arm van den baron en geleidde hem naar een der zijgangen.

Trebschitz nam uit den zak van zijn overjas een exemplaar van de middagcourant en antwoordde:

„Hier — lees eens! Ik kreeg het per ijlbode. Binnen een half uur kent geheel Berlijn den inhoud van het artikel.”

Felix las en zijn vingers trilden.

De letters dansten hem voor de oogen.

Het artikel was verpletterend. Reeds het met dikke letters gedrukte opschrift: Het Afrikabedrog, Felix en consorten. En dan — de opzienbarende onthulling van zijn eigen koop der aandelen, de gefingerde berichten, het ontbreken van eenige zekerheid, enz. En onderteekend door Holbert.

Zijn gelaat werd aschgrauw, zijn knieën knikten. Hij moest tegen den muur leunen en de oogen sluiten.

Eenige oogenblikken bleef hij zoo staan, toen gelukte het hem, zich te beheerschen. Hij moest naar het terrein van den strijd terug. Misschien was het toeval hem gunstig.

„Laat ons naar de zaal terugkeeren. Ik zal verder strijden!” zei Felix toonloos.

„De eerstvolgende trein naar Parijs vertrekt over vijftientwintig minuten. Ik vertrek!” zei Trebschitz en maakte aanstalten om heen te gaan.

Maar met een ruk greep Felix zijn arm en beet hem toe:

„Voor den duivel, gij zult niet eerder vertrekken, voordat wij werkelijk hebben verloren. Uw vlucht zou alles kunnen bederven. Probeer met alle kracht, mij te helpen. Het artikel beteekent niets. Wij beurslui zijn dergelijke gemeenheden gewend.

De uitdrukking: „Rijp voor het tuchthuis!” welke die Holbert mij toevoegt, is op ons allen van toepassing. Vooruit dus!”

Hij trok den baron met zich mee.

Onmiddellijk werd Felix omringd door zijn agenten. Zij zagen er verschrikt en ontsteld uit.

Gedurende zijn korte afwezigheid waren van onbekende zijde plotseling groote posten Ophir-aandeelen ten verkoop aangeboden en daardoor was de koers meerdere procenten gedaald. Het was voor vele millioenen aan actiën.

„Laat gij iets verkoopen, baron?” vroeg Felix, zonder dat de agenten het hoorden.

De beurs werd onrustig. Men wachtte op kooporders voor de aangeboden Ophirs. Het was een post van millioenen en iedereen begreep, dat het de eigendommen waren van een der voornaamste aandeelhouders van de Centrale-Afrika-bank.

Alleen die hadden dergelijke groote hoeveelheden actiën Ophir.

Men verbaasde zich alleen over de onhandige wijze van verkoopen.

Waarom verkocht de makelaar deze millioenenpost niet verdeeld? Had hij daarmee een bepaalde bedoeling? Stonden de baissiers achter de coulissen?

Nog steeds wachtte men op een kooporder en hoe langer die uitbleef, hoe meer de koers eronder leed.

Elke seconde was duizenden waard.

De agenten wachtten, totdat Felix hun, evenals den vorigen dag, een kooporder voor zijn rekening zou geven. Als de aangeboden post geen millioenen had bedragen, dan zouden zij die wel zonder dekking hebben aangenomen, opdat de dreigende koersdaling zou worden vermeden.

Felix deed eerst alsof hij onverschillig stond tegenover het groote gevaar. Hij schertste met een jong beursbezoeker over diens vuurroede das en vroeg hem dringend naar het adres van den leverancier.

Hij lette niet op de groote ongerustheid der anderen.

Als een alles verpletterende lawine hing de kooporder boven de hoofden der haussiers. Dat kon alle combinaties en winsten met één slag vernietigen.

Felix zelf vond geen uitweg. De kassen der Centrale-Afrika-bank waren leeg. Hij had reeds den vorigen dag zonder dekking gekocht.

Hij had baron Trebschitz wel dood kunnen slaan.

Die had nu alleen het voordeel en hijzelf kon misschien achter de tralies belanden.

„Geef kooporder, mijnheer Felix”, fluisterde een zijner handlangers met heesche stem. „Mijn hemel, wat staat gij nog te aarzelen! Hoe kunt gij gekheid maken over de roode das van dien Bender! Elke seconde kost een vermogen! Koop toch!”

Felix knarste met de tanden.

Zijn hersens werkten koortsachtig, om een laatsten uitweg te vinden.

Deze koop zou hem alle eventueele winst kosten. En de toekomst was uiterst onzeker.

Maar toch rekte hij zijn kleine gestalte uit en nam een formulier. Haastig vulde hij het in en gaf het den commissionair.

Deze snelde er mee heen.

Een zucht van verlichting kwam over de lippen van zijn vertrouwden. Men bewonderde hem opnieuw. Hij was niet te breken.

Terwijl echter de commissionair naar den makelaar snelde, weerklonk een nieuwe, hooge kooporder.

Het was alsof iemand nauwlettend al zijn bewegingen gadesloeg, alsof men juist op het oogenblik dat hij den strik, dien hij om zijn hals voelde, wilde afwerpen, dien nauwer toehaalde, alsof men hem het ademen wilde beletten.

Nauwelijks was de eerste post gekocht en reikte zijn hand naar een formulier, om ook den tweede post te koopen, al besefte hij, dat het waanzin was, daar er absoluut geen dekking meer voor aanwezig was, of daar klonk voor den derden keer een nog hoogere kooporder tegen nog lageren koers. En nog een! En toen nog een!

Het was Felix alsof de aarde zich voor zijn

voeten opende. Daar was de dreigende débacle, die zich als een plots opkomende orkaan door niets had aangekondigd en hem geen tijd liet, om ook zelfs maar adem te halen.

De gevolgen van deze verkooporders bleven niet uit. De koers zakte elke seconde, niet procentsgewijze, maar met reusachtige sprongen, bij twintig en dertig te gelijk.

En wat het ergste was er kwamen geen kooporders meer, het was alsof iedereen wist, dat het met hem gedaan was.

De nauwelijks bedwongen zenuwachtigheid der beurslui groeide aan tot een paniek.

Niemand lette meer op Felix.

Iedereen zocht plotseling zijn eigen redding. Er was geen houden meer aan. Als op bevel weerklonken van alle kanten de verkooporders van Ophir-aandeelen. Ieder wilde ze kwijt.

Een waanzinnige strijd begon. Schreeuwend, brullend en met woeste gebaren holde de menigte door elkaar. Dieper en dieper daalden de koersen.

De een trachtte den ander te overtroefen en een koper te vinden.

Toen de actiën pari hadden bereikt, trad een korte pauze in.

Men veegde zich het zweet van het voorhoofd, trok de verschoven dassen weer recht, keek elkaar als verbluft aan en begon den strijd opnieuw.

Ieder hoopte, dat de koers zich weer zou herstellen, dat het verlorene weer ingehaald zou worden.

Zij, die het bewuste artikel hadden gelezen in de middag-editie, beproefden nu onmiddellijk, vóórdat de groote massa ervan op de hoogte zou zijn, zich van hun Ophir-aandeelen te ontdoen.

Ver onder pari boden zij ze aan. Dat was het noodsignaal — nu zonk het schip!

Verlamd van schrik staarden de beursbezoekers voor zich uit — zij wilden hun ooren niet gelooven — en lager, steeds lager zakte de koers. Het was een niet te beletten ondergang.

Daar klonk een machtige kreet van woede uit honderden kelen, vuisten werden gebald, er was niets meer te hopen. Niets! — Niets! —

Zij geraakten tot razernij en gedroegen zich als gevaarlijke krankzinnigen.

Als verpletterende hamerslagen klonken de laatste koersen en verkooporders.

Toen volgde een afschuwelijke stilte. Niemand kocht meer.

Aller oogen zochten Felix. Maar de plek, waar hij zoo juist nog gestaan had, was ledig. Met gescheurde kleeren, zonder hoed, zonder boord, met zijn das aan flarden en een half ingeslagen cilinder op het hoofd was het hem

nog bijtijds gelukt te ontkomen. Als een bedelaar snelde hij de straat op, riep een taxi aan en liet zich hals over kop naar het station brengen. Maar de middagtrein naar Parijs was reeds weg.

Waarheen nu? Als een waanzinnige liep hij de straat op en 's avonds . . . 's avonds toen het donker was geworden en de lange nacht over Berlijn was neergedaald, zag men in het meer van het bosch, tusschen het steeds aan dikte winnende vliet, dat de ingevallen vorst over het water had gespannen, het lijk drijven van een korten, corpulenten man.

Toen men des middags op de beurs de vlucht van den bankroetier en bedrieger had gemerkt, was men een oogenblik verbluft geweest, maar toen kwam de gedachte aan eigen verliezen weder boven en wat toen volgde was een blinde, dolle haat tegen het noodlot.

Men sloeg elkaar met de aandeelen, verscheurde en vertrapte ze. Sommigen verbeterden hun woede en spijt, weer anderen huïlden en snikten om hun verloren kapitaal.

Eindelijk werd men handtastelijk. Zwakere werden zonder medelijden neergeworpen en slechts met de grootste moeite gelukte het den zaalbedienden met behulp van makelaars en buitenstaanders, de vechtende menschenkluwen te ontwarren en de zaal te ontruïmen.

Zelfs nog op straat en in rijtuigen en auto's, werd de strijd voortgezet.

Daarbinnen was de vloer bedekt door een mengelmoes van verscheurde aandeelen, ingedrukte cylinderhoeden, afgetrokken dassen en verloren manchetten. Het kon er niet erger uitzien in een kelder waar lompen worden gersorteerd —

Toen de tijding van den val der Centraal-Afrika-Bank het groote publiek bereikte, verzamelde het zich voor het gebouw der bank.

Politie-agenten moesten de reeds gesloten ijzeren poort tegen de woedende menigte beschermen.

Hier waren het niet de beursbezoekers, maar de kleine speculanten, die hun verloren spaarpenningen terugëischten.

Maar wat gaf het hun, dat zij de vuisten balden en groote straatsteenen wierpen in de kostbare vensters der bank?

Extra-bladen verkondigden de zelfmoord van Felix en de gevangenneming van ex-directeur Frans Schreiber, en als een indrukwekkende begrafenisstoet volgden de verloren millioenen, de faillissementen van voornamen huizen, de zelfmoorden van verscheidene bankiers —

Dien zelfden avond echter ontving bankier Eduard Schreiber een brief van den volgenden inhoud:

„Hooggeachte heer Schreiber! Bij dezen heb ik de eer u mede te deelen, dat ik in uw strijd tegen de Ophir-Maatschappij en de daarbij betrokken beursroovers voor den Grooten Onbekende heb gespeeld, die, als een doortastend chirurg, het gewel heeft opengesneden.

Met bijzondere hoogachting voor uw persoon en hopend, dat gij nog vele jaren in goede gezondheid uw zaken moogt drijven en de goede werken van naasteliefde verrichten, waardoor gij in Duitschland doet, wat ik mij reeds vele jaren in Engeland tot taak stel, zend ik u mijn groeten en teeken

JOHN RAFFLES, of zoo gij liever wilt: Lord William Aberdeen, alias Baron von Trebschitz, de Grooten Onbekende.”

Het volgend nummer (No. 51) bevat:

DE VEERTIG DIEVEN.

Belooning: 1000 pond sterling.

Wie
kent
hem?

Dat vraagt men in
Scotland Yard!

Wie
heeft hem
gezien?

Dat vraagt heel Londen!

Lord Lister genaamd John C. Raffles, de geniaalste aller dieven

brenkt alle gemoederen in beweging, is de schrik van woekeraars en geldschieters; ontrooft hun door zijn listen hunne bezittingen, waarmede hij belaagde onschuld beschermt en behoeftigen ondersteunt.

Man van eer in alle opzichten

spant hij wet en gerecht menigen strik en heeft steeds de voorvechters van edele levensbeschouwing op zijn hand, nl. allen, die ervan overtuigd zijn, dat:
Ongestraft veel misstanden, door de wet beschermd, blijven voortwoekeren.

Men leze, hoe alles in het werk wordt gesteld, Lord Lister, genaamd John C. Raffles, den geniaalsten aller dieven, te vatten!

WARRANT OF ARREST.

Be it known unto all men by these presents that we hereby charge and warrant the apprehension of the man described as under:

DESCRIPTION:

Name: Lord Edward Lister, alias John C. Sinclair.
Age: 32 to 35 years.
Height: 5 feet nine inches.
Weight: 176 pounds.
Figure: Tall.
Complexion: Dark.
Hair: Black.
Beard: A slight moustache.
Eyes: Black.
Language: English, French, German,
[Russian, etc.]

Special notes: The man poses as a gentleman of great distinction. Adopts a new role every other day. Wears an eyeglass. Always accompanied by a young man — name unknown.

Charged with robbery.

A reward of 1000 pounds sterling will be paid for the arrest of this man.

Headquarters — Scotland Yard.

London, 1st October 1908.

Police Inspector,
Horny.

Vertaling:

Bevel tot aanhouding.

Wij verzoeken de aanhouding van den man, wiens beschrijving hier volgt:

Beschrijving:

Naam: Lord Edward Lister,
genaamd John C. Raffles.
Leeftijd: 32—35 jaar.
Lengte: ongeveer 1,76 meter
Gewicht: 80 kilo.
Gestalte: slank.
Gelaatskleur: donker.
Haar: zwart.
Baardgroei: kleine snor.
Oogen: zwart.
Spreekt Engelsch, Fransch, Duitsch, Russisch
enz. enz.

Bijzondere kenteekenen: Het optreden van den man kenmerkt zich door bijzonder goede manieren. Telkens een ander uiterlijk. Draagt een monocle. Is in gezelschap van een jongeman, wiens naam onbekend.

Moet worden aangehouden als dief. Voor zijn aanhouding betalen wij een prijs van 1000 pond sterling.

Het Hoofdbureau van Politie Scotland-Yard.

Londen, 1. Oktober 1908.

Inspekteur van Politie
(get.) Horny.

Roman-Boekhandel voorheen **A. Eichler**
Singel 236 — Amsterdam.